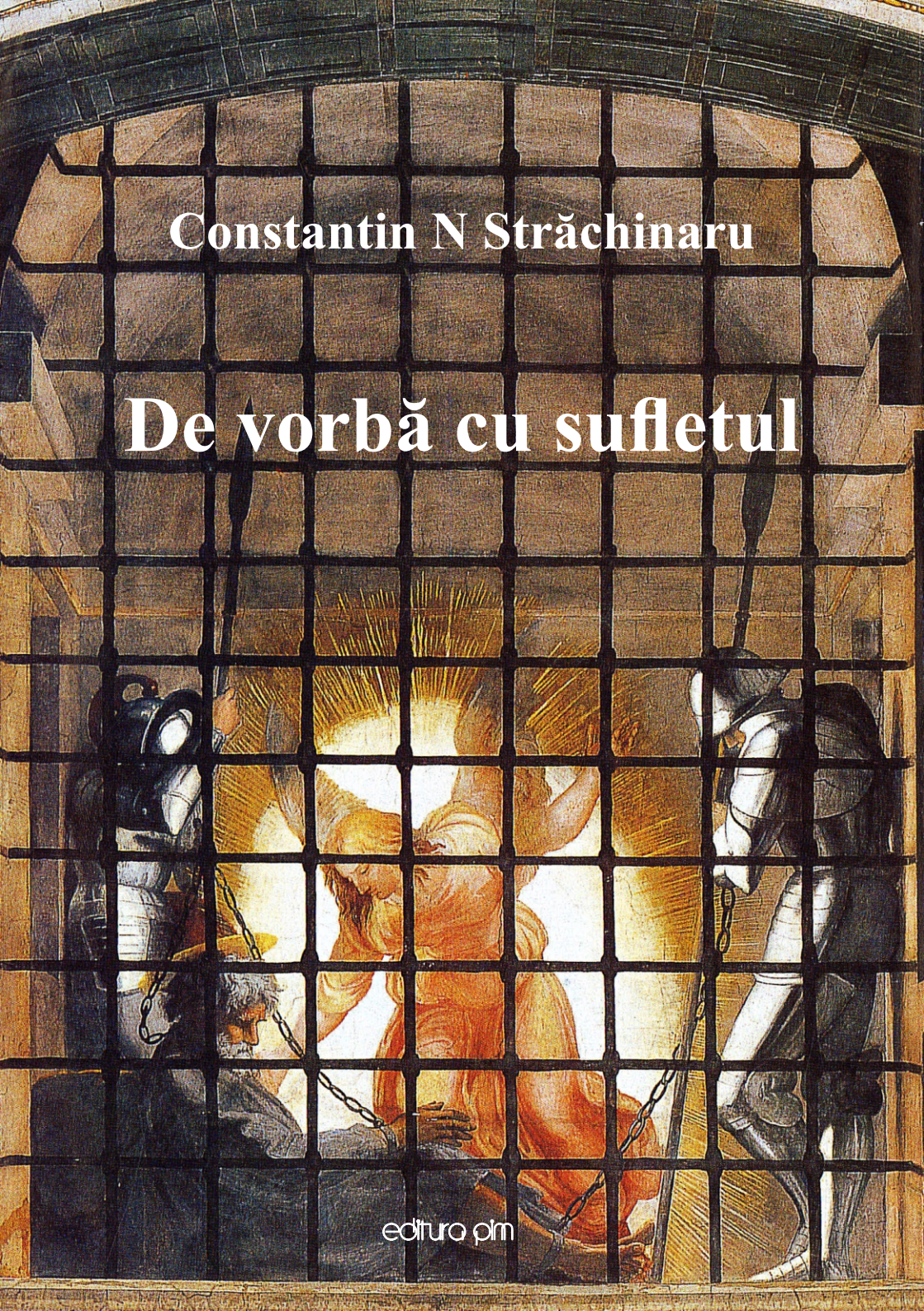

Constantin N Străchinaru

De vorbă cu sufletul

editura pim

CONSTANTIN N. STRĂCHINARU

DE VORBĂ CU SUFLETUL

editura pim, 2015

Tehnoredactare şi corectare Dr. Gabriela Munteanu

Copertă faţă : *Rafael* – Eliberarea Sfântului Petru din închisoare - (1512)
Copertă spate: *Rubens* – Schiţă pentru carul triumfal din Calloo - (1638)

Editură acreditată CNCSIS – 66/2010
Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 4, Iaşi – 700497
Tel.: 0730.086.676; Fax: 0332.440.715

ISBN: 978-606-13-2386-9

Toate drepturile de editare aparţin autorului

De acelaşi autor

- **Să vorbim şi limbi moderne**, Iaşi, Ed. Agora, 1993;
-**Trepte ale devenirii umane** - *eseuri*, Iaşi, Ed. Agora, 1996;
- **Culegătorul de zări** - *poeme*, Iaşi, Ed. Agora, 1997;
- **Un mire în flăcări** - *poeme*, Timişoara, Ed. Marineasa, 1999;
- **Spre mai multă lumină**- *eseuri*, Iaşi, Ed. Fides, 2000;
- **Mihai Eminescu şi Gustavo Adolfo Bécquer**, Iaşi, Ed. Fides, 2000;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învăţăminte**, Iaşi, Ed. Pim, 2011 - *poezii*, ediţia I;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învăţăminte**, Iaşi, Ed. Pim, 2012, ediţia a II-a, revăzută şi întregită;
- **Din mucenicia Neamului Românesc**, Vol.I., Ed. Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc**, Vol.II., Ed. Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc**,Vol.III., Ed. Pim, 2012;
- **Amintiri însângerate**, Ed. Pim, Iaşi, 2013;

- **Cerul iubirii e deschis**, *poeme,* Ed. Pim, Iaşi, 2013;
- **Culegătorul de zări**, *poeme,* ediţia a II a, Ed. Pim, Iaşi, 2013;
- **Un mire în flăcări**, *poeme,* ediţia a II a, Ed. Pim, Iaşi, 2013;
- **Eseuri critice**, Vol. I, Ed. Pim, Iaşi, 2014;
- **Trepte ale devenirii umane**, ediţia a II a, revăzută şi întregită, Ed. Pim, Iaşi, 2014;
- **Spre mai multa LUMINĂ**, editia a II a, Ed. Pim, Iaşi, 2014;
- **Eseuri critice**, Vol. II, Ed. Pim, Iaşi, 2014.

Traduceri în limba franceză

- **Ars longa, vita brevis**, poèmes/ Cătălin Anuţa, sélectionnés et traduits du roumain par Constantin N. Străchinaru, Iaşi, Ed. Vasiliana, 2006; **Avant-propos**: C. N. Străchinaru
- **100 POÈMES** de Gheorghe Mihail, Bucureşti, Ed. Muzeul Literaturii Române, 2006, postfaţă : Constantin N. Străchinaru

DE VORBĂ
CU SUFLETUL

Golgota Preacuviosului Iustin Pârvu

Să faci din carceră chilie,
din frig şi foame, înveliş...
Ce minunat e-acest suiş
al Golgotei spre veşnicie!

Întinde braţe calde cerul
deschis să iasă-n larg lumina...
Ce minunată e Grădina
Edenului cu tot misterul!

De ea ai parte prin **iubirea**
de Dumnezeu, de semeni şi de glie,
condiţia ce schimbă firea
românului în armonie.

Ai suferit, Părinte, cât nu intră-n cuvinte,
în abatoarele cu măcelari şi-anchete,
la minele de plumb fierbinte
şi în celulele pândite prin vizete;

Suceava şi Aiud, Jilava, Periprava,
sub prici, pe pat de fier cu rupte pături,
sub talpa iadului care lovea cu-otrava
de-njurături, centuri şi cozi de mături...

Obloanele de lemn, de la ferestre,
te-au despărţit de slava ta adâncă,
de-a cerului tău scumpă zestre
când clipa-ncremenea precum o stâncă.

Foamea hălăduia la ea acasă,
prin somn cu frământări de dinţi,
o lume-n plasa densă ca să
ne scoată într-o zi din minţi.

Flămânde ciorbele spălau gamele
cu urmele de arpacaş,
noaptea şi ziua, la turele, santinele
ne despărţeau cu puşti mitraliere de oraş;

lipsa de aer nevroza schelete-
le înghesuite între **ziduri reci**
pe care încrustam, discrete,
numele şi-adresele celor plecaţi în veci.

Dar despărţirea-ntotdeauna doare
precum singurătatea în răscruci
când n-ai răspuns la nici o întrebare
şi nu ştii încotro s-apuci.

Pe nesimţite-n noapte, ca-ntr-o doară,
ne răscoleau osânda percheziţii
căutătoare de pistoale şi muniţii
cu care-am fi putut ieşi afară.

Şi am fost scoşi la munci pe şantiere,
în mine, fabrici şi la stuful
din Periprava morţii cu năduful
ucigător mai rău decât o fiere.

În bacul, stăpânit de bezne
imunde – într-un spaţiu unde
numai credinţa mai putea pătrunde
prin mâlul bălţilor până la glezne.

Eram doar numere fără-apărare
sub ale răului cuţite lungi
care lăsau pe trupul vieţii dungi,
însângerate dungi necruţătoare.

Frigul trecea pân'dincolo de oase,
suflându-ne şi ciorba din gamele,
munci silnice, şi cât de grele,
pedepse-n carcere întunecoase!

Fără învelitori şi fără hrană
şi pe cimentul plin de apă,
cu trupurile numai rană,
de nu credeai că cineva mai scapă.

Ne făceam cruci cu limba, frate,
şi rugăciunea o rosteam în şoaptă,
urgia, coaptă şi răscoaptă,
se-ngrămădea la noi în spate.

.....

Aşa s-au dus pe apa sâmbetei toţi anii
fremătătoarei noastre tinereţi,
vândută la mezat pe banii
falşi ai falsificatei noastre vieţi.

Din tot acest noian de chinuri
tu ai făcut vieţii temelie,
şi golurile ai ştiut să le faci plinuri
şi din celulă, scumpa ta chilie.

În zorii rugii tale, Providenţa
a coborât în noi puteri cereşti,
unplându-ne cu rezistenţa
adâncurilor noastre sufleteşti

Martir într-un mijloc de veac ocult,
perfid şi cinic, sadic şi ateu,
tu ai făcut din suferinţă-un cult
de-apropiere-a omului de Dumnezeu.

Şi El te-a auzit şi-a fost cu tine,
cu tot ce-ai murmurat în rugăciune
şi-ai ctitorit la Petru Vodă – Paltin, pe coline,
sate mănăstireşti de-adâncă-nchinăciune,

multiplicate-n ţară prin altare,
cum la Aiud, de care nimeni nu ne
desparte de-atîţi sfinţi în osuare-
le, **minune**-n marea Neamului minune.

Aurel State[1]: gânduri ultime

Deschideţi larg ferestrele,
spre cerul amintirilor,
astăzi se joacă zestrele
pe crestele uimirilor.

Trecutul este mult mai sfânt
decât această-n lanţuri oră
da, mă voi ţine de cuvânt
şi de un gând ce mă devoră.

Şi voi zbura cu o aripă
spre crezul meu care aleargă
spre-o slavă sfântă, mult mai largă
decât această-ngustă clipă.

Se scapără amnarele
pe cremenea unei ieşiri
unde se sparg paharele
licorii marilor iubiri.

[1] Erou pe frontul anticomunist, cu ordinul Mihai Viteazul şi Crucea de Fier-Germană; între 1944-1955, prizonier şi deţinut politic în URSS; deţinut politic în România comunizată, până în 1964 – Vz. **Drumul Crucii** – cartea eroului martir, Ed. Rost, Fundaţia Sfinţii Închisorilor, Bucureşti-Piteşti, 2013, pp. 560; vz. şi Constantin N. Străchinaru, **Eseuri critice**, Vol. II, Ed. PIM Iaşi, 2014.

Frumos mai bat din palme plopii
când vara coace în cuptor
lanul de grâu ce-şi leagă snopii
iubirii înspre care zbor!

Aş prinde-n braţe toată-albastra
Zare în care să dispar;
deschideţi cât mai larg fereastra
şi-nchideţi ochii când eu sar!

Să nu vedeţi în care parte
o iau şi din ce labirint,
mă cheamă dragostea ce-mparte
ambrozie în căni de-argint.

Atâtea vămi întind în praguri
de ev mâini goale la răscruci,
la ceas când viaţa coace faguri
pe ei cu semnul Sfintei Cruci,

Strânşi, când urcam pante şi pante,
lăsând în urmă-atâtea văi
cu-nsângeratele pliante-
le unei vieţi numai văpăi.

Iubirea doar pe **Drumul Crucii**
preface-n pulberi zidul urii;
mă duc cum se duceau haiducii
cu un surâs în colţul gurii.

Ajuns pe Golgota luminii,
cad în genunchi şi mă închin,
aud în oase trosnind spinii
de care sufletul mi-e plin.

Divin mai e patrulaterul
în care m-am decis să sar:
Onoarea, Neamul, Ţara, Cerul,
ce minunat e-acest altar!

06-2014

Liceul e pe terminate

Ce frumoşi sunt dimineaţa
nuferii-nfloriţi pe ape!
Ce frumoasă este viaţa
când vacanţa e aproape!

Masa-i plină de prefeţe,
de extrase şi de cărţi,
pereţii sunt plini de hărţi
şi proiecte îndrăzneţe;

De sinteze îmi sunt pline-
n raft nenumărate mape,
totul merge ca pe ape-
le întinse şi senine.

Ca-n oglinzi se vede viaţa
de şcolar la datorie;
o nespusă bucurie
îmi îmbujorează faţa!

Bacul vine şi va-nscrie –
o amintire unică,
viaţa dacă nu se-ntunecă,
voi ajunge-n studenţie

la Drept, la Filosofie
şi la două limbi moderne;
Doamne, cât sunt de eterne
dorurile din vecie!

Le cultiv de prunc şi-aş vrea
să nu ştiu ce-i renunţarea;
fiecare are-o stea
ce-i trasează-n vis cărarea;

Fiecare are-un înger
care-i face rodnic mersul;
ce aproape-i universul
pentru care şi-n vis sânger!

Constelaţiile minţii
nu dau greş în cerul lor,
cred în ideal şi-n zbor
şi mă ţin de cărţi cu dinţii.

Cred în ceea ce pot face
cu iubire şi cu vrere,
amândouă-mi dau putere
să merg şi desculţ pe ace

ca fachirul: mit şi faur,
care nu se clatină;
dragostea-i de platină
şi voinţa e de aur.

Numai vremile-s mioape
şi străine de dorinţi!
Simt cum zboară pe aproape,
corbul nopţii numai dinţi...

1947

Ascult în noapte liturghii

Mă lupt cu-atâtea insomnii
ca să previn orice nevroză,
ascult în noapte liturghii
dintr-o copilărie roză

când păşteam vaca pe imaşul
de lângă satul meu domnesc
şi mă gândeam să văd oraşul
în care visurile cresc,

să fac liceu-n câţiva ani
şi-apoi s-ajung la Facultate,
unde să-nvăţ, pe cât se poate,
să nu dau viaţa pe 2 bani.

Bătea războiul la fereastră,
la uşa timpului incert
care trecea cu pas alert
peste copilăria noastră...

Un regiment venise-n sat
cu artileria, să dreagă
istoria în lung şi-n lat,
ca Ţara iar să fie-ntreagă

Eram cu ochii toţi, la Prut,
la apa care ne desparte
de fraţii noştri de-nceput
din vechi hrisoave fără moarte.

Ne-am împlinit, puţin timp, visul,
căci iadul iarăşi s-a întors
cu talpa peste paradisul
pe care l-a rărit şi stors...

Jilava, 1956

În temniţă

Al temniţelor sadic chin,
născut din ignoranţa urii,
ne bagă pumnu-n cerul gurii
cu cel mai tulbure venin.

N-ai voie să te-ntinzi pe pat,
deşi e gol, din fiare dure;
dormi noaptea somnul segmentat
ca pe tăişuri de secure;

N-ai voie să te mişti măcar
pe aceşti câţiva metri-nguşti;
ce reci sunt Doamne-aceste cuşti
şi cât de strâmb e-al vieţii zar;

N-ai voie pe ciment să stai,
nici să te reazimi de perete;
tu faci din iad un fel de rai,
şi-n gând scrii sute de caiete

Uiţi ale iadului zidiri
şi râzi de lumea asta şuie,
uiţi de-ale Golgotelor cuie
şi de-ale urii răbufniri.

S-aud hârdaiele flămânde
cu ciorba, vai de capul ei!
Vizeta este numai pânde,
zăvoare, lacăte şi chei.

Aşa primim zeama de prânz,
leşie rece, puturoasă,
parcă-i urina unui mânz
când iarba verii e de coasă.

Turtoiul stat grămadă-i acru,
dar îl mâncăm, n-avem ce face,
răbdăm şi stăm sub tălpi cu ace-
le care ne fac supliciul sacru.

Subţiri şi străvezii, cum sunt
pe unele icoane sfinţii,
iertăm pe paznicul mărunt
la spirit şi mişcarea minţii.

Suceşte cheia şi ne-njură
că noi am fi răul la toate,
că omenirea merge-n coate,
plină de goluri şi de zgură...

Doar Dumnezeu de ne mai scoate
din acest fără capăt iad;
mă ţin de îngeri să nu cad
pe aşteptările lui: poate...

Speranţe şi alternative
de viaţă, vise şi proiecte,
de opere-aşezate-n stive
peste aceste vremi abjecte.

Înfiinţăm în noi cenacluri,
societăţi, lansăm talente,
ca România peste veacuri
să fie-un glas pe continente.

Destinul are-al lui îndemn
din Cucuteni şi Hamangia,
Zarandul, unde orice semn
scrie în cifruri veşnicia.

Carpaţii sunt al nostru castru
ce ne-apără de efemer,
credem în spirit şi în Cer
de când suntem pe acest astru.

Masivul **Caraiman** ne spune
că e şi har şi rai şi om,
de-aceea toţi românii vom
face din Ţară o minune...

.....

Din nou s-aude cheia-n broasca
din uşa cu zăvor barbar,
primim turtoiul cum e iasca
şi acest borş sărat şi-amar.

Pentru moment, nu mai am chef
ca să mai povestesc, în şoapte...
mai cos trei versuri la gherghef,
în noaptea dintr-o **luungă noapte**...

Aiud, 1957

La tăiat de stuf

„Ia pe trei şi ţine-aproape!”
tot repetă caraliul;
Doamne, parcă-mi duc sicriul
în infernul plin de ape...

„Ia pe trei şi ţine-aproape!”
printre vânturi, pe sub ploi,
din acest vâscos noroi,
oare cine-o să mai scape?!...

„Ia pe trei şi ţine-aproape!”
o făptură grea de ură
trage înc-o-njurătură
de nici Delta n-o încape.

„Ia pe trei şi ţine-aproape!”
merg scheletele la muncă,
iarna scurtă ne aruncă
unde gheaţa stă să crape...
Ia pe trei şi ţine-aproape!

Periprava, 1960

Întoarcerea de la stuf

„Ia pe trei şi ţine-alături!”
nu crânim, intrăm în rânduri,
ale noastre mute gânduri
se îneacă în omături...

„Ia pe trei şi ţine-alături,
nu te uita înapoi!”
ne adună în convoi
ale viscolelor măturі.

„Ia pe trei şi ţine-alături!”
ne întoarcem de la stuf,
rupţi de trudă şi năduf,
admirând mări de omături.

„Ia pe trei şi ţine-alături!”
tot repetă gardianul:
„Cine nu şi-a făcut planul
n-are drept la pat şi pături!”
„Ia pe trei şi ţine-alături!”

Periprava 1961

Pe şantier de construcţii

Vara arde la oblânc
trei benzinării şi-un dor;
suflete, aş vrea să zbor
dincolo de-al tău adânc.

Tinereţe, unde-ai fost
14 ani de viaţă?!..
să dau cărţile pe faţă,
nu mai are niciun rost!

Fac totalul anilor
şi, încerc să nu mă sperii;
se coc în cuptorul verii
cozonacii lanurilor.

Îmi câştig pe şantier
pâinea dragostei de viaţă
şi crâmpeiul meu de cer
care-n taină mă răsfaţă.

Mă ridic cu-atâtea voturi
peste-un timp perfid, pervers
şi-n adânc de univers,
pun la cala trei comploturi...

Şantierul mă-nconjoară,
Însă, în curând voi fi,
iarăşi un student la zi,
cum am fost odinioară.

Pân-atunci mai ard mocnit
într-un fel de salopete,
pline de mortar şi pete
de vopseli din infinit.

Dincolo de-orice mizerii
infernale şi suspine,
ştiu că primăvara vine
ca lumina Învierii...

1964

Tot pe şantier, în 1964

Azi la sapă şi lopată,
mâine ştiu că iar voi fi
cel mai bun student la zi,
cum am fost şi altădată.

Pân-atuncea ard mocnit,
schimbând două salopete
pline de mortar şi pete
de noroi din infinit.

14 ani de-atunci
şi aceştia de acum
pe care nu-i întreb cum
de mai am surâs de prunci...

Cred în Dumnezeu şi-n vis,
calc peste plictis şi ură,
cred în sfânta mea natură,
iert pe cei ce m-au ucis.

Vremuri strâmbe, timp pe dos
peste-un neam ce vrea să fie
cu aripa-n veşnicie
şi alături de Hristos.

Dragostea de Neam şi Glie
este-un altfel de a fi,
şi eu ştiu că va veni
timp şi pentru poezie...

Voi cânta în libertate
primăveri, fete frumoase
şi idei la soare scoase
cu a lor eternitate.

Sigur, cei din spaţiul urii
vor rămâne maidanezi
cum omida în livezi
şi otrava-n cerul gurii.

Dar cei mulţi, scăpaţi de grele
juguri duse după gât,
de atâta lung urât,
vor dori ca să se spele.

Şi vor fi din nou precum
ne ştiu sfinţii şi părinţii
căci doar drumul cel mai drum
este libertatea minţii...

1964

Lângă cer

Sunt atîtea flori în plai
Care-aşteaptă un sărut!...
parcă mă întorc în rai
unde-am fost la început.

Codrul, cu splendoarea lui,
e o lecţie de viaţă;
pe Ceahlău dacă mă sui,
vara are altă faţă

Veselia îmi ia urma
ca şi sărbătorile
şi mă uit cum paşte turma
în poiană florile.

Schitu-nconjurat de pajişti
te dispune la creaţii;
toate-aceste sfinte linişti
mă cufundă-n meditaţii.

Gândul este o petală,
o aripă de zefir;
slava asta ideală
o admir şi o respir...

1982

Epistolă

D-rei Dr. Oana-Nicoleta

Ne întâlnim uimiţi de harurile
tradiţiilor ca-n poveşti,
când sfinţi bătrâni veneau cu darurile
în săniile lor cereşti,

trase de reni înaripaţi,
în creştet cu păduri polare,
pline de floare de ninsoare
ca şi la cerbii din Carpaţi.

Şi ne lăsau în încălţări
sau la picioare şi sub pernă
ceva din traista lor eternă,
răspuns la multele chemări...

Credeam în ce spuneau părinţii
şi retrăiesc clipele acele
când printre oameni umblau sfinţii
cu sacul plin de acadele.

Să nu te miri că şi acum spun,
că vine Moşul Neculai,
croindu-i drum lui Moş Crăciun
spre-acelaşi a mirare rai,

care aduce, rând pe rând,
cele mai scumpe jucării
ca-n vremea când eram copii
şi adormeam cu ele-n gând.

Există zile din pruncie
care ne-nveselesc mereu
mutându-ne în veşnicie,
mai lângă Bunul Dumnezeu

2012

Pe litoral

Marea-şi clatină misterul
vara-i toată numai vrajă,
stau cu faţa-n sus pe plajă
şi mă învelesc cu cerul.

Ca şi pescăruşii, gândul
zboară-n toate părţile,
trei colege, urmărindu-l,
dau pe faţă cărţile

şi mă cheamă între ele,
să mai afle ce mai scriu,
le ascult şi nu mai ştiu
cum mă-ndepărtez de rele.

Discutăm despre Bizanţ,
filosofi şi Sfinţi Părinţi,
despre luptele fierbinţi
şi-al istoriei bilanţ:

vremuri, fapte şi popoare
le simţim venind alături,
soarele cu de-aur mături
ne rostogoleşte-n mare.

Caldul razelor stăpâne
peste apa ce-o despic,
ale soarelui cadâne
joacă-amiaza din buric

Sunt reflexiile, grele
de inele şi mărgele,
când sub zare goale iele
dau să spele trupu-n ele.

Optice iluzii care-
ţi fură ochii şi te fac,
să sari lângă iele-n zare
din al cerului hamac,

şi să joci ca-n Zorba Grecul
ritmul vârstei la zenit
şi, sărind în infinit,
să îi stingi ispitei becul.

Clipa de euforie
mă poartă pe-aripa ei,
fericit printre acei
zei, stăpâni pe armonie.

Nu încerc nici o frustrare,
de turişti ruşine nu mi-i,
sunt şi eu un fiu al lumii
şi mă port ca fiecare.

Doamne-n viaţă cât de sfânt e
să eviţi alunecuşul,
salvând strunele şi-arcuşul
ce vor trebui să cânte!

De aceea înadins,
ignor ochiului ispita
ce mă-ntoarce, dar pe plita,
unui foc ce l-am învins.

Îmi iau catrafusele
şi mă duc în altă parte
unde-s neapusele
adevăruri dintr-o **Carte**...

Costineşti, 1983

La Sfinţii Arhangheli

D-rei Dr. Cristina-Mihaela

Sfârşit de toamnă... Timpul un plictis e
ca florile uscate în grădini;
ne mai dispun vocalele deschise,
izvorâtoare de lumini

ca-n Gavriil şi Mihail – Arhangheli
dar şi în Mihaela şi Cristina,
vocale ce-şi aprind lumina
ca sfântul untdelemn în candeli.

Iubind aşa de mult pe **a** – **e** – **i**
şi nu pe **î** (**â**) şi nu pe **u** –
vocale ale întunericului cu
nopţile întinse peste zi

pricepem că doar viaţa-i, şi
n-avem cum ocoli vocalele închise,
totuşi, să credem că în paradis e
un scris numai cu **a** – **e** – **i**.

Mirare şi emoţie creştină,
ca-n **raze**, **rai**, ca-n **azi** – o zi aparte
de care Dumnezeu ne face parte,
chiar dacă **u** s-a infiltrat şi în l**u**mină

ceea ce-nseamnă, că-n această viaţă,
coexistenţa este marea lege;
sortită, se-nţelege, să dezlege
orice obstacol ne-ar ieşi în faţă.

Aşadar numai **împreună**, lumea
îşi va putea veni în fire
căci Dumnezeu anume a
lăsat contrastul şi-n iubire

Calea empatică e ceea ce ne-nvaţă
Sfântu-Augustin, căci convieţuirea
e calea înspre mântuirea
pe care-o urmărim în viaţă.

Triunghiul echilateral din cer
are în el şi pe căzutul
în răzvrătire Lucifer,
dar spiritul este sfârşitul şi-nceputul.

8 nov. 2013

Homo autonomus – pamflet

Ce comercianţi sunt anii-
n fuga lor nemăsurată!
Trec din mână-n mână banii
până-şi pierd valoarea toată...

Merg prin ţară ca turist
şi încerc să ştiu mai bine,
de ce unele destine
au chipul atât de trist...

Am văzut viaţa la unii
cum le joacă-n dodii festa,
în grădină-s uscaţi prunii,
cum uscat este acesta:

Suflet vineţiu încât
n-a dorit copii în viaţă,
şi-acum de un fir de aţă
se agaţă, de urât.

Ce sinistru cucuvele-
le îi cântă-nsingurarea!
Zile sterpe, zile grele
şi-n adâncuri disperarea.

Când iubirea nu-i acasă,
ura-i paznică la poartă,
chiar de-ar vrea, nu poate ca să
nu fie pusă pe ceartă

Nu vede că munţii-nalţii
înfrăţesc plante cu plante;
ce frumoşi mai sunt pe pante
brazii unii lângă alţii!..

Trebuie să ţinem seamă
de-acest mare adevăr:
să nu credem că la vamă
putem da spinul drept măr!

Ca acest năuc, de fel,
care strigă-n gura mare
că toţi mor, doar el nu moare,
că-are colţii de oţel

şi care se vrea sarcastic,
dar oricând deschide gura,
îi cade în prag dantura
că e veche şi-i de plastic.

Minte scurtă şi bolnavă,
bube-n suflet şi în trup,
crengi uscate ce se rup
de atâta grea otravă;

o potcoavă hârbuită
şi cu nasul în pământ,
ciorbă dată-n foc pe plită
şi departe de **Cuvânt**;

a fugit o viaţă-ntreagă
după cai verzi pe pereţi
şi-n finalu-acestei vieţi
nu are cum s-o mai dreagă;

talciocar şi bazargiu
a-nţeles viaţa pe dos,
şi-ntre hârburi de prisos
iată, s-a-ngropat de viu.

N-are nici acum habar
ce e ordinea şi gustul
este gâtuit de-ngustul,
vremii prinsă-n calendar.

Doamne, şterge-l de pe listă,
ca şi cum nu ar fi fost,
tot nu are niciun rost
în tot ceea ce există...

2011

Colind Cristinei

Cu mult mai înainte
de seara de Ajun,
adun vesel cuvinte-
le unui colind străbun.

Trăirea-i mai cuminte
în post şi rugăciuni;
gândind la cele sfinte
ne umplem de minuni.

Chiar cu un bob de linte
ne cresc aripi la umăr,
când dragostea-i fierbinte,
proiectele n-au număr.

Cu ce-i frumos în minte
printre aluviuni,
atâtea-nvăţăminte
ne fac cu mult mai buni.

Şi-ai noştri, din morminte,
pornesc pe drumul bun
s-ajungă în Ajun
la locurile sfinte

căci duhul nu ne minte,
şi toţi suntem ca un
Ajun de Sfânt Crăciun:
ce primeniri în minte!

Atâtea zăcăminte
în inimi se aprind,
arzând ca să alinte
pe Pruncul din colind.

Şi magii în succinte
urări, daruri depun:
tămâie şi vestminte-
le aduse de Crăciun.

Şi vremea ia aminte,
popoarele se-nchină,
şi fânul de argint e
în ieslea de **Lumină**...

2013

Contraste

Suntem la îndemâna sorţii,
chiar şi când florile îşi schimbă
culoarea în paloarea morţii,
şi semenii, voioşi, se plimbă.

O stare, azi altcum, mă-ndeamnă
adâncul eului să scrie
ca în acest sfârşit de toamnă,
grădina-i plină de sicrie.

Oricât aş vrea să cred că foile
zboară, şi zboru-i o minune,
contemplativ şi sigur noi le
păstrăm în inimi, cum se spune...

Se duc şi vin din veşnicie,
convinse că în urma lor,
veni-vor alte flori ce vor
fi un izvor de poezie.

Ferice-i omul care pleacă,
străin de viperile urii,
cu dragostea ce nu mai seacă
şi cu-n surâs în colţul gurii!

Convins că moartea e o haltă,
unde ne odihnim puţin,
el trece vesel într-o altă
lume cu un destin divin,

căci viaţa nu-i un fapt în treacăt
şi-n permanenţa ei apare
misterul tainicului lacăt
cu cheia-n formă de-ntrebare –

Secretul care ne frământă,
când pierdem sensul ei sublim;
încotro mergem? nu mai ştim!
Şi am putea cădea în trântă.

că acest crez e un tumult
de care-ascult ca de-o povaţă
pe care-o simt în duh demult
pe drumul nostru înspre **viaţă**;

să fim, ca la-nceput de ere
minuni pe care le contemplu
în al Carpaţilor sfânt templu
exemplu-oricui, spre **Înviere**.

2014

Reflexii autumnale

Vârsta, când piciorul alunecă
şi tot ce zboară se mănâncă,
e-a tinereţii care încă
nu ştie relele ce-ntunecă.

E mersul fără de criterii
al moliilor care rod
atâtea drumuri fără rod
de care într-o zi te sperii...

Convinşi că tot ni se cuvine,
nu ne mai îndoim de noi,
iluziile-s ca un roi
de trântori fără de albine.

Căldura lor ne strâmbă mersul
pe neştiute, ca nicicând,
şi nu ne trece nici prin gând
unde se duce universul;

ce-i timpul şi-ncotro aleargă
şi care-ar fi al nostru rost,
unde-i al fericirii cost
ce-ar putea orice zid să spargă?!.

S-aude-n gara vieţii ceasul
şi trenul, poate, cel din urmă,
părerile de rău ne scurmă
şi ceaţa ne astupă glasul.

Atâtea primăveri şi veri,
când au trecut? Unde s-au dus?
Nu mai sunt, Doamne, cel de ieri,
cad frunzele, sunt la apus...

Ne-nghesuie de acum teama,
sârma ghimpată ne înşfacă,
murim, murim câte oleacă
şi, permanent, nu ne dăm seama...

6 iulie 2007

Politicianul – pamflet

Vineţiu, pe căi piezişe,
făr' să-i dea vreo creangă rod,
parcă a căzut din pod,
dintr-o dată pe afişe.

S-a văzut mare şi tare,
alergând după mai mult,
nesătulul ce e-n stare
de-orice joc parşiv şi-ocult.

Într-o vai de lume-anume,
împleteşte nod cu not
la al său negru năvod
pe care-l aruncă-n lume

Vai! Obsesiile sale,
şi-ale sale vechi orgolii
a strâns în trei şandramale
numai vipere şi molii.

Anii au trecut, şi-acum,
Prinse-ntinse gratii bezne,
De corupt, scârţâie-n glezne
Pe un plin de moarte drum.

07-2014

Nostalgia Paradisului

Să înţelegem că în trup
este-un izvor de apă vie;
când crengile de rod se rup,
sufletul suie în veşnicie.

Este un strigăt din străfunduri
de viaţă-n zbateri spre lumină
cu-ale-armoniei vechi rotunduri
din pangeometria plină

de raiul visurilor noastre
spre ce am fost şi nu mai ştim
prea bine drumul printre astre-
le de lângă Tine, Elohim!

Doar rugăciunea şi iubirea
mai reduc zidu-acestei carceri –
toiag şi ghid la amintirea
în veci doritei noastre-**ntoarceri**.

1972

Posibilitate

O lene-anapoda amână
lucrul de azi pe mîine; ce refuz
să crezi că nu-i departe până
revine-acelaşi cântec în auz.

Obsesie, ori poate-nchipuire,
să poţi lăsa un lucru să se coacă,
şi ce-i în a naturii fire
să pui, dacă nu-ţi place – o altă placă.

Suntem capricioşi şi nu ştim încă
la ce să renunţăm sau să păstrăm;
căzuţi în apa vieţii trebuie să dăm
din mâini până ieşim, cumva, pe-o stâncă

Mai curăţei, mai grijuliu cu noi,
mai scuturaţi de pierderea de vreme
şi hotărâţi să nu dăm înapoi,
făcându-ne-ale vieţii noastre teme.

2014

Elogii

Ce frumoşi sunt oamenii sănătoşi!
cu griji mai multe sau mai puţine,
fie că-s tineri, fie că-s moşi
nu le prea pasă de ziua de mâine.

Văd totul în roz, nu-i doare capul,
nimic nu scârţâie la edificiu,
nu-şi pun probleme ca să afle leacul
la vreo durere sau vreun viciu;

sorb cu uimire atâtea minuni
câte natura, vara, înşiră-
n livezile pantelor ce coboară-n păşuni
spre ape şi turme, spre Orfeu şi-a lui lră...

Dacia, Thracia vibrează în ei
cu centrul verii când coace faguri
şi au pentru toate-ncuietorile chei
şi nu se opresc niciodată în praguri;

trec zâmbind, peste suspine,
sănătatea le dă o putere ce nu e
decât în seva ce-n fructe suie,
în augustul plin de dorinţe divine.

Viaţa în familia cu doi, trei copii
e-o regăsire a fericirii,
străini de atâtea meleaguri pustii,
ei sunt mereu tineri, ca pruncii şi mirii;

ştiu că iubirea le dă o putere
cu care intră în nemurire;
copiii sunt singura lor avere
şi sigur, accesul la fericire.

I-admir, îi felicit şi nu ezit,
de partea lor e sănătatea,
umblând prin vis şi prin infinit
cu dreptul ce-l are doar **libertatea**.

2014

De neînţeles

Prezent sinistru: iţe se fac şi se desfac,
toxinele roşii cu greu se şterg,
oamenii încă merg
printr-un orizont opac.

Ce multe omizi sunt în copac!
rară e frunza, compromis rodul
sufocat, înecat de glodul
acestui plin de neguri veac.

România profundă caută-un leac,
aşa cum mamele pentru prunci, de-ale gurii;
îşi face de cap otrava urii,
peste caracatiţa vremii, colac.

Blesteme surde, oftaturi sonore
în cei mulţi şi cam peste tot,
sunt semnele vii ale unui complot
în apele vremii multicolore.

Scârţâie veacu-n articulaţii,
boala are motive profunde,
în discordii şi orgolii s-ascunde
tot răul acestei naţii...

2014

În staţie

Coboară din autobuze şi din tramvaie amare,
mămicile pline de sacoşe, plase şi pungi;
copiii mereu cer de mâncare,
vremea asta e-n dungi...

Degeaba încerci să alungi
grijile intrate in casă,
lipsa banilor pe om îl apasă
ca nişte stânci colţuroase şi lungi.

Bate vântul, se simte furtuna,
te-mprumuţi la prieteni pentru trei săptămâni,
nevoile bat la uşă întruna
până poşta aduce oxigen în plămâni.

Întinzi salariul ca să ajungă
de la o lună la alta;
cârtiţa vremii sapă cu dalta
prin orice buzunar şi pungă

2014

Unei studente la stomatologie

Soarele reînvie speranţele,
cireşele încep să se coacă
bat la uşă vacanţele,
nu prea am bani, şi ce dacă...

Amintirile îşi întorc privirile
cu acelaşi surâs, destinat
să ne fie singurul sfat
când dragostea-şi ascunde pornirile.

În orice izvor este un dor,
cu atenţii, intenţii, pretenţii;
să stea la rând, în coridor, pacienţii
şi când măselele nu-i dor.

În dragoste se petrec atâtea minuni,
ca-n cer când stelele dau să pască
florile gata să nască
ale cununiilor sfinte cununi...

1999

E-un farmec, e-o vrăjitorie

Este un lucru minunat
să poţi gândi numai la bine;
de-aş fi cu anii lângă tine,
chiar m-aş lăsa remodelat.

E-un farmec, e-o vrăjitorie
în zâmbetul pe care-l sorb,
sunt ameţit şi parcă-s orb,
îndrăgostit de veşnicie

Departe este orice hău
de acest rai cu florării
asemeni cu surâsul tău,
ce-l mai surprind doar la copii.

Şi îngerii-s făcuţi să zboare
în preajma noastră, cântând psalmi,
bătând din aripioare, calmi,
asemeni razelor de soare.

Pot să mă jur, că nu mai mor,
orice ar fi ca să mai fie;
mă simt că zbor în armonie,
spre un izvor, nemuritor...

1999

Iată şi un colţ de rai

Vara e la Sânt-Ilie,
pe când, soarele-n amiezi
coace fructele-n livezi-
le din întreaga România.

Ce fierbinte sărbătoare
este la logodna verii!
Muzici ies la drumul mare
după tainice criterii.

Iat-un colţ de rai în care
toată lumea vrea, şi-ncape!
La a cerurilor mare,
cerbi de vis vin să s-adape.

Zburătoarele-caiete,
pline de poeme-astre,
cu emoţiile noastre
intră-n viitor, discrete.

Libere de obligaţii
şi de-oprelişti fără sens,
rod al unui sfânt consens
ce-l doresc atâtea naţii.

Gândurile îşi dau mâna-
n circumstanţe ortodoxe;
de-acum tânără-i bătrâna
Europă fără noxe...

Sacră este armonia
care vine la-ntâlnire,
roditoare este via
cea lucrată în iubire.

1967

Chiar dacă nu ne convine

Un adevăr: culegi ce sameni,
şi lui nu ne putem abstrage;
mă uit la ura care rage
şi mă gândesc la unii oameni.

Li se năzare că în zare
e cineva care îi sapă,
şi-atunci, iau repede o sapă
şi ies cu ea la drumul mare.

Prieteni, rude, chiar fraţi buni
se ceartă; unii se împuşcă,
orgoliul blestemă şi muşcă,
departe de orice minuni.

Întunecă fereastra minţii,
calcă pe suflet, pe iubire,
ascute oamenilor dinţii
cu care muşcă în neştire.

Ce-obscur e omul inuman
ce-ar vrea oricând să te mănânce!
Şi întunericul, ce-adânc e
în omul care ţi-e duşman!

Orgoliul nu are măsură-
i dihonia care desparte
şi-mpinge semenul la moarte
prin nervi, invidie şi ură.

Regretele sunt prea târzii,
dacă mai pot ieşi din cleşte...
poete, -ncearcă să mai scrii
de **dragostea** care uneşte...

2014

Pe plajă

S-aude, se vede o vibrare pe mare,
se simte-o uşoară mişcare de cer
lumina, acest mister,
de-atâtea fapte e-n stare:

Corpuscul şi undă – a mirare
se luptă cu beznele şi dă la o parte
noaptea din neştiinţa de carte
şi râde în răsăritul de soare.

Dintru-începuturi, de când Dumnezeu
a spus: „Să fie lumină!”
şi-a treia zi, pământul s-a făcut o grădină
care-nfloreşte şi rodeşte mereu.

De când trăim pe acest astru,
iubindu-ne unii cu altele,
ne uimim de bolţile-naltele,
dar, sufletul nostru rămâne sihastru.

Suntem firavi, tare firavi mai suntem
în raport cu ce ne-nconjoară!
dăm firul vieţii pe-al dragostei ghem
şi-l descoperim pe **odinioară**;

locul unde odată am fost
nu ne părăseşte; urma aceea
ne arde uneori cu scânteia
acestui exil foarte anost.

Căzuţi din marele rost
unde azi încă suntem,
Doamne, tare mă tem
că nu vom mai fi ce am fost!

1982

Eternitate

Nemuritori sunt bunicii
cu nepoţeii de mână!
Plecarea lor, Dumnezeu o amână
până trec de pragul fricii.

Devin seculare izvoare,
de faptică înţelepciune,
este-o splendoare, este-o minune:
e imposibilă orice eroare.

Căci fiecare va
avea viaţă în continuare;
lăsând în urmă pe cineva,
nici un părinte sau bunic nu mai moare.

Fiul lui Dombay împlineşte proiecte-
le rămase, pe undeva, suspendate;
bunici şi nepoţi: o eternitate
pline de cele mai sfinte efecte.

2013

Oana,

Ferice de cel care ştie
să pună temelii la viaţă!
iubirea, din prietenie-
i mereu cu cărţile pe faţă.

Nu ai s-auzi că cineva se ceartă,
ne simţim toţi mai laolaltă,
prietenia-i dragostea ce iartă
şi lasă neajunsurile baltă;

Ne uităm una-n în ochi la altul
oricând, chiar dacă s-a greşit cândva,
mai cade omul, când asfaltul
este denivelat pe undeva.

Se-ntâmplă ca pe scara vieţii
să ne mai şi-mpiedicăm de-o treaptă;
fără-ndoială, chiar poeţii
mai pot s-alunece, când nu s-aşteaptă.

Totu-i să te ridici, pe vrute,
căci orice minus poate fi şi plus,
dar niciodată să nu crezi că nu te
poţi înălţa ca brazii, cât mai sus...

Căci verticalitatea nu se pierde
la o greşeală ce s-ar întâmpla,
putem rămâne, ca şi bradul, verde,
când ai pe cineva de partea ta.

Principiile-acestea se comportă
ca florile când se deschid,
pulsându-ne prietenia în aortă,
ca să vedem, în viaţă, şi prin zid.

Ieşim la mal, cum fiecare vrea,
oricât de-adâncă-ar fi o mare;
Sfântul Ioan Botezătorul, draga mea,
nu numai pentru tine-i sărbătoare.

Suiţi pe al prieteniei dig,
să credem că suntem pe-al primăverii pisc,
de unde, ignorând al iernii frig,
să ascultăm al vieţii noastre disc.

Şi, mai ales, când valurile-s unde,
ca strunele fluide sub arcuşuri,
un portativ imens care ascunde
atâtea simfonii şi noi urcuşuri...

Când dragostea-i **prietenie**,
apropie de viaţă Paradisul,
ne prinde aripi mari la visul
accesului la veşnicie.

2014

1 martie 2015

Pentru tine, Cristina

Această zi
ne-apropie şi
mai mult de Sărbători;
primăvara vine
cu braţele pline
de mărţişoare, emoţii, flori...

Trăim o stare fantastică:
iubirea
întinereşte firea
şi face ziua mult mai elastică;

Lumina e-n apele ei:
strălimpezi ca izvorul de munte;
uităm de atâtea lucruri mărunte,
uşile nu mai au nevoie de chei.

Intrăm, ca acasă, unii la alţii,
schimbăm opinii, plecăm cu sfaturi;
ce frumoşi sunt Carpaţii înalţii
cu păduri de brazi pe laturi.

Ignorăm orice secrete,
suntem mai deschişi,
ca nişte caişi
în florarul acestei planete,

unde vor rămâne acei
care, firesc!
se simt împreună;
ghioceii,
din clopoţeii
lor, sună
primăvara
în Ţara
celor care **iubesc**

2015

Vară în prelungire

Muzici ies la drumul mare,
răspândind în noi lumina,
azi e zi de sărbătoare,
este ziua ta, **Cristina**!

Un noiembrie cu soare
sugerează vara noastră;
spre adânc de zare-albastră,
zboară cârduri de cocoare.

Dar eu simt că vin încoace,
într-un fel de inversare;
parcă-i vara care coace
pâinea lumii pe ogoare.

Vremea asta face glume
cu o mare-ndemânare;
ne convine, căci în lume,
este mare **sărbătoare**.

Sub un cer scăldat de-o mare
de **flori de nu-mă-uita**,
se înalţă Ziua ta-
ntr-un noiembrie cu soare...

2014

Iată, beau din apa vie

Lângă-o floare-acum învie
un sărut şi-atâtea vise
câte-n inimă-s închise,
şi de care nu-ţi pot scrie.

Am crezut că mă ajungi
cu-anii tăi de anii mei
dar m-au luat valuri lungi
de-ncercări fără de chei;

Când sub valuri, când pe maluri,
în vârtejuri, mai ales,
mi-ai dat mâna ca să ies
iar la soare-n idealuri.

M-am uitat la omenie,
ea mi-a făcut semn să vin
la izvorul din destin
plin numai de armonie.

Şi-am grăbit sporul la scris,
trei sau patru cărţi pe an,
răscolind în ce aveam
şi în ce păstram în vis.

Dar proiectele sunt roiuri,
câte-n stup s-adună încă;
nu-i uşor să ieşi pe-o stâncă
dintre apele cu sloiuri.

Nava merge-n plin când vânturi
suflă-n pânzele întinse
înspre-avânturi necuprinse
de cuprinsele pământuri.

Morile ce-mi dau ocol
macină boabe destule,
dacă ape vin şi nu le
lasă ca să curgă-n gol.

Şi-acum beau din apa vie,
la izvorul din destin,
la care smerit mă-nchin
cu a mea vremelnicie...

2014

De pe vârfuri de cuţite

Dulci sunt ale mele chinuri
suferite pentru **Neam**!
Dumnezeule, cum am
mai făcut din goluri plinuri!...

Am tăcut, oftat, zâmbit
la nelegiuri cumplite,
de pe vârfuri de cuţite
m-am rugat necontenit:

– Maica Domnului meu, nu mă
lăsa pradă valurilor
al căror sadism nu-i glumă,
rup din toate malurile.

Fă să tac, să nu mă jelui
de atâtea crime cât
sunt în răutatea celui
ce ne pune mâna-n gât.

Sunt nelegiuiri cumplite,
sluga nu ştie ce face,
te întinde când pe ace,
când pe vârfuri de cuţite

de îmi zic, printre suspine,
Doamne, treacă de la mine...
suferinţa-mi face bine
şi m-apropie de Tine.

Penitenciarul Ploieşti, 1955

Peste ani

Au trecut, cum au trecut
anii, dar acum sunt alte rele,
grele de n-au cum să spele
oamenii de-atâta lut...

Foştii mari sunt tari de clanţă,
înălţaţi în furăciuni
se dau sfinţi dar sunt tăuni
ce te sug de la distanţă.

Nu-i nici unul fiu al milei,
că dansează pe morminte-
le celor morţi mai înainte,
ei, nelegiuiţii zilei.

Tu, condei, n-ai cum să scrii
„Iartă-i, Doamne, că nu ştiu
aceşti hoţi, că-s în sicriu,
morţi demult, deşi sunt vii...”

2013

Semne solemne

Există în simţire un da!
Întotdeauna ca un roi de-albine;
pe care nu-l mai poţi uita,
că e cu aripile pline.

Semne solemne, atâtea adusuri
încep să îndemne vibrări pe vioară...
Cristina, e-ntâi Martie! Primăvară,
cu florile grele de plusuri.

E ziua când umblă în lume lumina,
înaltă, subţire, de zi crescătoare,
în noi înfloreşte grădina
cu chipul prieteniei în floare.

Azi, toţi suntem tineri, plini de vigoare,
exact cum este lumina,
albinele iau din soare nectare
şi umplu de faguri stupina.

2014

Emoţie

Simt cum vine din infinit o
căldură binefăcătoare...
ia nişte metafore pe tine, iubito,
şi hai prin univers la plimbare!

De-acum ziua, orice s-ar spune,
intră în lume triumfătoare,
ajunşi mai aproape de noi şi de soare,
trăim **1 Martie**, ca pe-o minune,

Atâtea semne sunt gata să-ndemne
de-acum pe oricine la viaţă;
s-a dus zăpada, nu mai e ceaţă
şi zilele sunt mai solemne.

Fetele, mamele, cu evidente
mărţişoare în inimi şi la revere,
calcă pe trotuare ca pe lăicere
şi au surâsuri emoliente.

Energii enigmatice sunt gata de fapte
ce-ar schimba proiectatele-n itinerarii;
din simţuri cad atâtea inapte
impulsuri bezmetice ca nişte avarii...

2013

La Înălţare

O, voi fecioare,
ieşiţi la lumină!
iarba-n grădină
râde la soare...

Un cer de sărbătoare
ia-n braţe pământul,
sporind avântul
de viaţă-n oricare.

Sărut o floare
imaculată
parcă-i o fată
cuceritoare.

E ziua în care umblu cântând,
ca fiecare
atât de flămând
de-adânca zare, plină de soare.

La **Înălţare**,
spun rimelor mele:
Haidem la soare
ca să ne spele!

Zburaţi uşoare
pe umeri cu azur,
în fuste-abajur,
în bluze rare!

Ca orişicare
aveţi un vis,
scăpaţi de plictis
şi de-ngândurare.

Pomii în floare
sunt miri şi mirese,
soarele ţese
o zestre-a mirare.

Licori din zare
umplu pahare,
atâta har e
spre sărbătoare...

Bem nectare
laolaltă cu zeii;
pe pante mieii
sar spre izvoare;

o privighetoare
cântă în dreapta,
mă aflu pe treapta
de lângă soare.

Toată glia
e numai altare;
frumoasă floare
e România!

Care va fi, într-o zi
aşa cum a fost:
rotundă şi
ieşită din post –

gata de sfintele mii cununii
cu fericirea alăturea
în ţara plină de copii
Dumnezeu coboară în **ea**.

2013

Misterul ce mă-ndeamnă să scriu

Vara, nimenea nu se
jenează de-mbrăcatul lejer,
stejarul din mine-mi dăduse
să vă aduc nişte frunze rupte din cer.

Curiozitatea avea de toate:
zâmbetul tău, imaginea ta
dintre liceu şi facultate.
Le poate cineva uita?...

O, Beatrice, Laura sau
o Loreley pe un Rhin carpatin;
Dante, Petrarca, Heine m-au
umplut de al dragostei dulce suspin

Vor trece anii, şi tu vei rămâne
cea de atunci în veşnicie,
cu aceleaşi farmece stăpâne
pe inima ce-o îndemnai să scrie...

1998

Iubirea e un foc intens

Căldura mea şi ea un sfat e
în care hainele nu mai au sens,
iubirea e un foc intens
care le arde brusc pe toate.

Să fim mai liberi, mai autentici,
mai fără măştile care ascund
inima noastră al cărei rotund
bate-mpotriva atâtor nemernici.

Dornici şi spornici, prezenţi şi atenţi
la orice mişcări de arcuş între noi
nu încercăm să dăm înapoi
de la iubirea de adolescenţi.

Mă uit la mine... ce de-a palate
şi-n ele, stăpână, imaginea ta
cu zâmbetul dintre liceu şi facultate
pe care nu le voi uita...

Am stat alături, pe canapea,
şi atunci, în taină, a intrat în mine
vraja unor muzici mult mai senine
decât luminile ce-s într-o stea

Mişcările tale, atracţii fatale
şi-atâtea stimulări ideale!...
semnalele-armoniei ieşită în cale
doar în nişte de aur sandale.

Circumstanţe feerice-n care adorm seara
şi-ntre ele mă scol dimineaţa;
arcuş fermecat ce-ndeamnă vioara
să compună simfonii toată viaţa,

ca cea a Lunii, a Apelor, şi
a rodului, când lucrată e via,
cu ochii la veşnicia
din poezia lui **a iubi**.

2000

Nu-ţi uit zâmbetul

E vie povestea,
nu-ţi uit zâmbetul;
căldurile-acestea
îmi aprind umbletul.

Cineva, Doamne,-mi
dă putere
să circul prin ere
ca printre oameni.

Îl simt pe Adam,
o simt pe Eva,
pe Kamadeva
în tot ce am.

Las de pe mine
ce e în plus,
iubito-s cu tine,
deşi încă nu-s.

Umblu prin soarta
luminii pură;
te simt în arta
care mă fură

Cu ochii mei sferici
văd mai mult,
nu e ce sper, ci
mister ocult,

care mă-ndeamnă
tot să mai caut,
sunt foarte precaut,
în marea mea teamă.

Fac un efort
şi mai aştept
ca acest sport
să-mi crească în piept.

Aud suspinul
dorinţelor mele,
făcându-şi plinul
în nopţi cu stele.

Sunt la etatea,
ce nu pătrunde
unde s-ascunde
eternitatea.

Vrăjitele unde
încă n-alunecă-
ntre linii rotunde
când se întunecă.

Dorinţa are
enigmele ei
cu atâtea chei
caniculare.

***Epilog**:*

Puţin incifrate
aceste catrene,
ţin între gene
o realitate.

Suntem numai taine
şi nu le vedem
decât când gem
să iasă din haine

Şi-abia atunci
când viaţa aşteaptă
pe-a dragostei treaptă,
în ea să te-arunci.

Tot caut spre zări,
plin de fiori
să ies din nori
cu trei cântări:

Prima cântare

Foicică de sulfină,
simt în mine o lumină
ce-mi face inima plină,
cu-a ei flacără divină;

Să nu căutăm pricină
acolo unde nu-i vină,
legea-i lege când alină
numai sursa de lumină

Şi atunci omul se închină
cu făptura lui de tină
şi-un oftat cam în surdină
că nu mai este-n grădină!...

A doua cântare

Floare-albastră de cicoare
a urmat o lume care
a pierdut şi totuşi are
aceeaşi asemănare.

Întrebare şi mirare,
după câte mi se pare,
n-a căzut în disperare
şi-a făcut lumea mai mare...

A ieşit la o cărare,
unde-apare fiecare:
şase zile-s lucrătoare,
şi a şaptea-i sărbătoare.

A treia cântare

Omenire, am o ştire,
ce a fost e-o amintire
care ne-a intrat în fire
cu a ei neprihănire.

Dar există o ieşire
din această-ncercuire:
temelie la zidire
şi o inimă-n gândire –

bobină cu mii de fire
la curentul din iubire,
dragoste fără oprire,
un alt mod de vieţuire
şi urcuş spre **mântuire**.

Amin!

Printre contraste
ne trece viaţa,
vremuri nefaste
ne-ntunecă faţa.

Atâtea năpaste
ne dau fiori,
pe arii vaste
dă bruma-n flori.

Liniştea noastră
pe unde-o fi?!.
Deschid o fereastră,
nu dau de zi!

Făpturi obscure
schimbă ceasul
şi dau să ne fure
glasul şi pasul;

Contururi bizare
ne-ntunecă versul,
valuri amare
ne strâmbă mersul.

Noaptea împarte
visul ce zboară,
beznele chiar te
dau la moară...

Viaţa stoarsă
până la os,
istorie-ntoarsă
cu susul în jos.

Vreau să rămân de
turmă în urmă;
dar haite flămânde
rânjesc şi mă scurmă

Încerc, dar până
de ele să scap
lupii în stână
îşi fac de cap:

sugrumă oile,
sfâşie mieii
şi toţi mişeii
ne-aruncă zoile...

Românii amână
suişul pe creste,
în vremile-aceste
cu haitele-n stână.

Încă nu vor
să dea la trap,
c-un vis şi-un dor,
de rău, nu scap;

îmi tulbură cugetul,
mă-mpinge-ntre vrejuri,
mi-e acru sufletul
de-atâtea vârtejuri.

Prea multe sicrie
se vând în dughene
viaţa-i pustie
şi-s multe migrene.

La umbra naturii
în care mai scriu,
sunt încă viu
pe mările urii.

Îmi place văzduhul
când e senin
şi-mi ascult duhul
de cântece plin.

Frumos e mărul
livezii în floare!
În taină-adevărul
iese la soare.

Anul profetic,
Orwell, aritmetică,
Infernul bezmetic
deja se împiedică.

Începe să geamă
adâncul lumii;
de-acuma nu mi-i
aşa de teamă.

Varanii s-ascund,
ies din arenă;
românul profund
intră în scenă.

Întâi tatonează,
cu ochii în patru
Orwell e o rază –
„**1984**”.

Mălaiul crapă
de tras la plug,
vaporul ia apă,
guzganii fug.

Din adânc marea
începe să fiarbă,
de-acum aşteptarea
coseşte iarbă.

Dă ciorba în clocote
cu tot cu oală;
istoria-n tropote
din somn ne scoală.

E gata-gata
să-şi facă dreptate:
s-apropie plata
atâtor păcate...

Evenimentul,
e-un semn divin;
Doamne, -i momentul
să spun: **Amin**!

1984

Copiii mei

Un fel de lentoare,
un fel de plictis,
ţin în abis
atâtea izvoare

ascunse-n sertare,
în vechi cufere,
făcute să sufere
de amânare...

Este o stare
c-un alt înţeles;
arareori ies
copiii la soare.

Cam nespălaţi,
oricum, neglijenţi,
nu-s corigenţi
da-s neschimbaţi;

N-a prea fost apă,
n-a fost săpun
şi nu pot să-ncapă
în tot ce spun.

Era în timpul
naşterii lor,
pe când Olimpul
murea sub zăvor;

de-au rămas ţipete
înăduşite,
ascunse-n sipete
pecetluite;

alţii-s desculţi,
pe-alocuri goi,
goniţi prin ploi
de câini oculţi...

Nu-s munci uşoare
să le dai nume,
şi-aripi să zboare
de-acum în lume;

să laşi deoparte
porniri boeme,
să le faci parte
atâtor teme;

Să rupi dormitul,
prelungind ziua,
să scoţi din piua
ta infinitul;

să scurmi în ştersul
tău ce e drept
şi universul
să-l porţi în piept...

Stări de lentoare,
ce-n suflet mi-s,
în fund de-abis,
aceste izvoare.

Mă simt cel care
cred în minuni
şi-mi tai cărare
peste genuni.

Mai scriu o carte,
merg mai departe,
căci în arte
nu este moarte.

În drum spre Iisus
mai te şi-mpiedici
de-atâtea piedici
cu acele-n sus.

Copiii mei,
de printre stele,
lacăte grele,
tainice chei...

2000

Miracole

Amurg autumnal,
vişiniu-pluş,
sufletul meu jucăuş
ascultă izvorul – arcuş vertical.

Cine să mă despartă
de forma, parfumul, culoarea din roduri?
trăiesc ale naturii misterioase acorduri,
spre altă lume, mai plină de artă.

Templul lui Baudelaire
este o feerică zestre –
deschise ferestre
spre cer;

spectacole fără obstacole,
natura care se dăruie
şi-n sufletul poetului stăruie
cu-ale toamnei bogate miracole.

2014

Omul secularizat

De la mirare la întrebare
nu-i decât un pas,
când acele-au căzut la ceas,
greu să mai aflu o cărare.

Străini de-ale eului unghere,
furaţi de gânduri şi de negre fapte,
ai crede că suntem pe alte emisfere
şi vom vagabonda în veci, în noapte.

Vor apărea, probabil, calendare
cu alte anotimpuri, imprecise,
vor fi sacrificate-atâtea vise...
vor fi ucise crezuri milenare.

Voinţa va-nceta ca să mai spere,
raţiunea va nega Cerul Înaltul,
fricoşii vor mai crede în himere
şi vor simţi fugindu-le de sub călcâi, asfaltul.

Goi, mai goi decât am fost vreodată
şi mai înstrăinaţi de noi,
vom respira un aer de un soi
greu de trecut prin iţe şi prin spată.

Mărşăluitul nostru-n cerc redus
ne-nstrăinează de Lumină,
şi când, departe suntem de Iisus,
omizile năvală-s în grădină...

Copacii, fără verzi laboratoare,
vor pierde sevele şi rodul,
iar omul se va învârti în glodul
păcatelor ce nu au îndurare.

Ne-or apleca de spate-atâtea stânci,
vom fi nesiguri de acest Pământ;
fără aripi, cuvânt şi-avânt,
vom merge precum târâtoarele, pe brânci...

2014

Vocative interogative

Şi ce frumoasă-ar fi putut să fie viaţa?
Şi cât de-aproape-am fi putut să fim de noi?
Cu ţara-n bălării, e goală piaţa,
trăim ca-n vremea de apoi.

Ne amăgim de azi pe mâine. Nu-s repere
de care omul să se poată prinde;
unul ne cumpără, altul ne vinde,
pe greul celor mulţi, unii îşi fac avere.

Şi dacă intră după gratii, pe altă uşă ies;
alesul obştei – apă în tăciuni,
culegi ce-ai semănat, nu ai de-ales
decât minciuni, înşelăciuni, tăuni.

Strigatu-n gol n-are valoare,
şi nici culoare, plantele uscate;
când pasărea-i cu-aripile strâmbate,
chiar dacă-ncearcă, nu poate să zboare.

Schimbăm antene la televizoare
şi-aflăm atâtea, că ne îngrozim!
În România e apus de soare...
şi cu telecomanda-n mână adormim.

2012

Constatare

Ţara are ochii plânşi
parcă nu mai este ţară;
prădătorii-n gară strânşi
o încarcă şi o cară...

Zi şi noapte trenuri trec
cu pădurile-n vagoane,
– Ce mai faci, bade Ioane?
– Mai oftez, că mă înec!

De pe pantele abrupte
apele-s vârtej la vale;
dau să mă îndrept de şale,
goale, oasele-mi sunt rupte.

Parcă-i vremea de apoi,
nu mai ai de ce te prinde;
prin nevoi şi prin noroi,
omu-nstrăinat te vinde.

Merg aşa pe deşelate,
nu mai ştiu unde mă duc;
creanga asta a fost nuc,
pe acolo au fost sate...

2013

Săptămâna Mare

Un aer de sărbătoare
ia în braţe tot pământul;
creşte-n inimă avântul,
aripile dau să zboare;

Datina este străveche
şi prin ea întinerim,
încercâm cu toţi să fim
un neam fără de pereche

Trăim Sfânta Înviere,
urmaşii-s lângă străbuni;
astăzi se petrec minuni:
omul dă, nimeni nu cere...

2014

Găseşte-i vieţii tale un rost

Plantează un pom,
dă-i un nume
şi vei fi un **om**
în lume.

Noi, e mai greu
decât **eu**;

Ai cu cine vorbi,
glumi,
şi, într-o zi,
ai cui mulţumi...

Timpul, oricât de anost,
poate-avea un rost...

Se ştie,
că-n poezie
există cheia
pentru aceia
care vor să fie
în armonie-
o structură
care te-ndepărtează de ură
şi te iubeşte,
românește.

Iubirea
îţi schimbă firea,
îţi întinereşte simţirea,
te-apropie de nemurirea
elogiată
de lumea toată!

2014

Dragostea

Peste avânturi,
imaculate,
bat nişte vânturi
încrucişate.

În creştere valuri,
arareori unde,
nu mai ştiu unde
să dau de maluri.

Şireată apă,
mereu în goană,
de-o veche rană,
cine mă scapă?...

Cine mă vindecă
de-un dor cumplit?
Iubirea s-aprinde, că
n-are sfârşit!...

Furtuna-i cu fulgere,
mare ispită!
Valuri, cu smulgere
de maluri, s-agită.

De pretutindeni
impulsuri vin;
dragoste, -ntinde-mi
o floare de crin,

Şi-am să beau iar
în prag de altar
acest pahar
plin de nectar!

1946

Funestă privelişte

Motor fără frână
scăpat la vale,
în biata stână
sunt haimanale

Învinsă-i voia
de-aşa amaruri;
Somnul lui Goya
naşte coşmaruri...

Nu e mult până
să mor de ce văd,
haitele-n stână
fac prăpăd.

Funestă privelişte,
ai ochii trişti!..
sat de izbelişte,
cum mai exişti?!..

2013

Autonomul

Pe cei în cauză îi doboară defectele:
merg pe-aplecate,
în cap au toate
insectele...

Roşi de ură
sunt o zgură,
o caricatură,
o fantomă,
autonomă;
o fire uscată
dată prin ciur şi prin spată.

Plini de obsesii şi de orgolii,
sunt asemeni cu noaptea lor
rozătoare ca nişte molii
de la începutul veacurilor.

În lunga lor viaţă, vai de viaţă!
Au ajuns pe uşa din spate şi în ascuns,
Şi, de unde au ajuns,
au căzut pe uşa din faţă...

Autonomul, este pustiu,
de-o laşitate nemaivăzută,
crede că-i viu, dar e un sicriu,
întreţinut cu suc de cucută. 2012

Studenţi la cursuri în 1965

Unii notează, sunt conştiincioşi,
alţii visează: sunt contagioşi;
destui ascultă: au memorie,
câţiva compară: se umplu de glorie;
unul întreabă: din banca întâi,
îşi bate în grabă un cui în călcâi...

Aşa diferiţi cum se manifestă
viaţa atestă
că sunt porniţi
lumea s-o-ndrepte,
pe căi neumblate,
spre umanitate,
pe trepte mai drepte.

Calea **iubirii**:
– soră şi frate,
ca-n legile firii
din eternitate.

Ai mare folos
să fii tolerant,
venind din neant
la Domnul Hristos
care ne-adună
şi de prin spini,
să fim împreună,
plini de lumini...

Cuvântul de dincolo de cuvânt
e cel mai profund învăţământ!
Este aici
un sens divin:
să nu te complici,
amin!

1965

Camera de luat vederi – pamflet

Străzile fără copii
sunt bolnave şi pustii:
feţe creţe, pădureţe,
bătrâni scârţâind în beţe,
cei mai mulţi sunt aplecaţi,
unii graşi, alţii uscaţi,
printre muţi
sunt şi limbuţi,
care au ceva de spus
despre propriul lor apus.

Anii au trecut şi-acum
sunt la margine de drum,
sunt mai tineri doar acei
ce-au dus viaţa cu temei
au copii şi au nepoţi,
sunt la casa lor cu toţi.

Cântă-o mierlă în păduri
imnul veşnicei naturi:
ce frumos a fost odată
când Ileana era fată
şi Ion era fecior
şi credeau că nu mai mor!...
Totuşi soarta este soartă
nu te iartă...
gara are-o linie moartă...

2014

Îndură omul cât îndură...

La cumpăna dintre-atribute
aşteaptă uneori năpasta;
atâtea vrute şi nevrute
sunt în societatea asta.

Ocult, au loc atâtea daune
produse de aleşii zilei,
care stau bine-nfipţi în scaune
şi nu ştiu ce-i cutia milei.

Iar răzvrătirea-n om se coace,
tăcerea are o măsură:
îndură omul cât îndură,
dar mai şi dă jos ce nu-i place!

Ca vremea iar să fie vreme,
nu vremuire şi nevoi:
nu da, Române, înapoi
şi fă-ţi ale vieţii teme!

Când fructele sunt coapte le
culegem ca pe un răspuns;
a şti nu este îndeajuns
dacă, prezente, nu sunt faptele

Vorba-i frumoasă, însă zboară
când nu devine acţiune...
minunea, atunci e minune,
când schimbă iarna-n primăvară.

Un leac, printre atâtea leacuri,
ce pot scurta din cele rele
câte îi fac zilele grele
Românului oftând de veacuri

şi care poate să îndure
pân' la un punct, când ştie pentru
ce ia în mână o secure
ca să lovească drept în centru

cuibul de vipere ce vor
s-omoare cu veninul lor
sfinţenia unui popor,
cu spor în dragoste şi-n dor.

2013

Cu camera cinematografică

De ce-ntrebările ne-mpung,
adesea fără de cruţare:
de ce ploile, uneori, ajung
să semene în oameni disperare?!.

Mijlocul verii, soarele-i torid,
ai crede că eşti în cuptor,
şi, deodată văzduhul arid
nu mai încape de nor peste nor.

Temeri, trăsnete, tunete, şi
cerul vânăt vine-aproape;
repede noaptea dă peste zi,
doar fulgerele pot s-o mai crape.

Ploile-s aprige, pâraiele cresc,
valea se umple de ape;
natura se poartă în mod firesc
cu oamenii care au vrut să o sape.

Vârtejuri de valuri şi, la cotituri,
viiturile rup drumuri, garduri, pereţi,
sparg geamurile bietei noastre vieţi,
că am încălcat legile mamei naturi.

Părinţii-ngroziţi, cu pruncii în braţe,
fug din calea acestul potop;
un tei şi bătrânul satului plop
cad peste viaţa spânzurată-n aţe

Pe pante pădurile sunt decimate
ca-ntr-un abator imens şi barbar,
cremenea cerului pe-al vieţii amnar
scapără multele noastre păcate.

Tot răul iadului dezlănţuit
rupe, smulge, îneacă;
golaşe dealurile, brusc, se apleacă
peste satul de-acum răvăşit.

Joacă peste ofuri dracii,
râd de cei ce îşi plâng casele;
unii au măcelărit copacii,
alţii trag toate ponoasele...

Iulie, 2014

Şi noaptea e atât de adâncă!

E toamnă
şi ceva mă-ndeamnă,
printre frunzele aprinse,
să-ntârzii în noapte,
printre fructele coapte –
becuri spre semeni întinse;

asemeni lui Baudelaire
care, din cer,
vede catapetesme
pline de forme, culori şi miresme,
esenţe, corespondenţe
atente la sentimente...

În templul adânc,
rup un fruct şi-l mănânc:
e un măr,
o metaforă, un adevăr
rotund,
un mit profund
pe care încerc să-l pătrund:
relaţia dintre Adam şi Eva,
în trup mi-apare Kamadeva,
legea iubirii,
mama firii,
actul originar,
încă
fără hotar,
în călătoria noastră...
Şi noaptea e atât de adâncă
şi-atât de albastră!...

2013

Diacronie

În câte ere
şi ce meşteri
au făurit aceste peşteri
numai emoţii şi mistere?!.

Prin guri de bezne,
printre stânci,
cobor pe brânci,
rănit la glezne

şi urc în timpuri nefraterne,
prin pline de fiori caverne
cu trei busole şi lanterne
printre-ntrebările eterne...

Aici, în centru de genuni,
cristale şi policromii
şi-un alt fel de geometrii,
coduri şi, Doamne, ce minuni!

Pe dedesubturi de istorii
dăm de o vatră sanctuar;
strămoşilor, prin ce amar
aşi făurit aceste glorii?!.

Pe un perete-s fel de fel
de vietăţi pe care omul
le-a-nvins şi le-a adus pe tronul
victoriei, de lângă el.

De-acum, stăpân peste pericole
şi între pomii plini de floare,
omul, cu sufletul spre soare,
a renăscut în munci agricole.

Tonifiantele reacţii,
din unitatea om şi plante,
l-a învăţat să urce pante
spre tot mai multe satisfacţii.

Din prea îndepărtatu-atunci,
oamenii au rămas tot oameni
şi-au învăţat că doar prin munci
culegi cu drag ceea ce sameni...

2014

De neînţeles

Vârste cu daruri şi visuri,
dimineţi cu pereţi transparenţi,
zile fără plictisuri,
strânse în braţe de-amanţi inocenţi.

Cât de intens treceau clipele,
dorind să creşti, să m-ajungi!
luminoasele dragostei dungi
îşi întindeau în suflet aripile.

Iubirea e mare când tace
şi coace rodu-n livezile ei,
în preajma ferestrelor înfloreau câţiva tei
pe care amintirea-i aduce încoace.

La vârsta iubirii, atât de prezente,
când primăverile focuri aprind,
m-am trezit aşa, tăinuind
emoţii, trăiri, sentimente...

Au urmat întâlnirile noastre, în treacăt
şi în sens diferit, dacă vrei,
sentimente păstrate sub lacăt
şi surâsuri c-o mie de chei.

Iubirea era cu braţele pline
cu flori de „nu mă uita”;
numai această edenică stea
mai ştia ce se-ntâmplă cu mine...

Ai plecat, am păstrat amintirea
cu enigmele unui spectacol,
pe scena al cărei miracol
mai rămăsese numai iubirea...

2000

Talciocarul – pamflet

Este aplecat şi scund
de câţi ani târăşte-n spate,
ale lui grele păcate
neplecate-l trag la fund.

Nu întreabă,
nu răspunde,
gândurile îi sunt unde
crede el că are treabă.

Îşi ia geanta-n mare grabă,
plină de sacoşe sparte,
ca s-aducă lucruri moarte
din talcioc, de la tarabă.

A umplut o magazie
cu deşeuri fel de fel
care seamănă cu el
şi cu nişte vechi sicrie.

Scule rupte de rugini,
toate în învălmăşeală,
lui îi par că sunt lumini,
în concret, sunt doar o boală.

Ros de molii şi de carii,
din greşeală în greşeală,
a ajuns plin de avarii
din care nu se mai scoală.

Să dăm cărţile pe faţă:
încă se mai crede tare
deşi este-o arătare
la care-a trudit o viaţă.

Totuşi, traiul are-o lege
pe-nţeles, fără de greş,
cine-o calcă se alege
să ajungă al ei preş...

2010

Sfat

Viaţa creşte ca o pâine,
uliţa se face drum,
când nu laşi de azi pe mâine
ceea ce poţi face-acum.

Orice amânare este
un refuz, pe undeva;
să n-ai frică, mergi pe creste!
Viaţa e de partea ta.

Nu-i nimic mai bun pe lume
ca lucrul la timp făcut,
are suflet, îţi dă nume
şi nu-l iei de la-nceput.

Înfloreşte casa, viaţa,
de pe cerul tău fug norii
de te scoli când, dimineaţa,
la fereastră îţi râd zorii.

Fă-ţi o cruce şi sărută
nevestica ta şi puncii
şi-ai să vezi că-i o redută
casa ta şi sporul muncii.

Vrednicia e izvorul
bunăstării orişicui
dacă bate în piciorul
leneviei câte-un cui.

Chibzuinţa are darul
din puţin să facă mult
şi îţi umple buzunarul
când din muncă faci un cult.

Ai foloase fără număr,
de te scoli de dimineaţă,
eşti mai tânăr, porţi la umăr
sfânta dragoste de viaţă.

2011

Feerie

Nu am de pus nici o întrebare,
deschid în spirit trei ferestre
să intre razele de soare,
să văd a câmpurilor zestre.

Ce armonii! Ce simfonii!
Parcă mă aflu într-un templu
în care-ngenuncheat contemplu
ale naturii liturghii!

Euforii! Şi nici un **oare**
spre-aceste-n floare mari minuni,
de nu mă recunosc în stare
să ştiu ce-i astăzi: marţi sau luni?...

Acest timp n-are calendare,
e paradisiac, etern;
nemaivăzute mâini aştern
în plaiuri floare lângă floare.

O atmosferă de candoare-
mi dictează azi, şi în alt grai,
să scriu cu aurul din soare
că-aici e-adevăratul rai.

E-o feerie de culori,
miresme, forme şi chemări,
de mierle şi privighetori
în ale vieţii noastre gări.

Mereu plecăm, dar cu dorinţa
de-a reveni, cu-acelaşi tren,
aici, unde avem credinţa,
naşterii noastre în Eden.

O, Ţară binecuvântată,
la ce-altitudine ai fi,
prin dragoste, dacă te-am şti
Dacia Felix de-altădată!

2014

Realitate paulesciană

Purtăm cu toţi o rană-adâncă,
o rană care n-are leacuri;
ducem în spate-aceeaşi stâncă
şi înc-o vom purta în veacuri...

Distanţa-i mare între mieii
ce sar sprinţari, în iarba crudă,
şi oamenii ce-o fac pe zmeii,
dar niciodată nu asudă.

Ce joc pervers e-ntre mijloc
şi visul din finalitate,
dintre jăratecul din foc
şi-un mers bicisnic, pe-aplecate!...

Păcate, cel originar
e greu precum piatra de moară,
plăcerea-ncalcă-orice hotar
cu o iluzie bizară:

Că-am fi mai fericiţi trăind
în compromiteri, compromisuri,
dar în adânc ne roade-un jind
după primordiale visuri...

Mereu nostalgici!.. E o soartă
să fim tot slugi la slăbiciuni,
să ne-ndoim şi de minuni,
şi să umblăm din poartă-n poartă

ca să aducem din trecut
pe cel ce-am fost şi care-ntreabă
de ce făptura noastră-i roabă
la propriul vieţii sale lut?!

2014

Fericirea e pe-aproape

Dragostea nu îşi ia zborul
când o întreţii şi, dacă
şi tu simţi că e izvorul
care-n veci de veci nu seacă.

Focul ei are căldura
care-nvârte vieţii roata;
ce frumoasă este fata
când dă-n floare ca natura!

Timpul nu are trecut,
şi prezentul se dilată
dac-ai fost şi-ai rămas fată,
cum ai fost la început.

Ai ţinut la visul tău,
luminos ca idealul
care, cunoscându-şi malul,
trece peste orice rău.

Fericirea e pe-aproape,
sigur, dragostea învinge
ale valurilor ape,
dacă focul nu se stinge!...

1970

Proiecte

Vom înălţa pe munţi altare,
vom fi de ceruri mai aproape,
vom merge liberi, în picioare,
pe tulburele vieţii ape.

Cu dacii stânelor din plai
ne-om închina în sanctuare-
le din gurile de rai
orientate înspre Soare.

Vom înălţa spre viitor
o Dacie cât lumea tracă,
şi acest dor este-un izvor
ce niciodată nu mai seacă!

Cu-atâtea energii ce nu-s
puse de nimeni la-ndoială,
nu dăm la nimeni socoteală
decât lui Dumnezeu de Sus.

Din rai vezi Ţara mai altfel,
cu râuri ale căror maluri
sunt numai codrii de oţel,
gata să-nfrunte orice valuri.

Arzând întâi răul din noi
şi uscăturile pădurii,
vom câştiga orice război
al dragostei în contra urii.

Dând bătălia-ntâi în om,
în latul şi-n înaltul firii,
veni-va ziua când toţi vom
juca pe munţi Hora Unirii,

unde vom ridica altare
cu sfinţii noştri din străbuni,
cu apa vie din izvoare
pline de taine şi minuni.

Aici ne-om închina mereu,
eliberându-ne de patimi,
şi-n rugăciunile cu lacrimi
L-om proslăvi pe Dumnezeu.

1989

Armonie

Ne-apropiem de Paradis,
de ale noastre veşnicii,
lumina marii cununii
pe care-o cultivăm şi-n vis.

Începe vara! E amiază,
sunt în Eden, sub un cireş;
iubirea n-are cum da greş
când e fidelă şi visează...

Ce armonie-n univers!
Gândul sublim, cerul adânc,
se coc cireşele, mănânc
şi sub cireşi m-opresc din mers.

Totu-i la braţ, nimic nu-i invers,
aud din cer câte un vers
din Baudelaire şi Saint John Perse
la care n-am nimic de şters.

Eloges lărgeşte cerul spre
minunile din dragoste,
où „tout n'est qu'ordre et beauté,
luxe, calme et volupté"!

Suspinele lui Mallarmé
sunt o excepţie şi-acum;
Rimbaud mă cheamă iar la drum
şi nu mă mai întreb de ce...

„À la recherche du temps perdu..."
partir, c'est l'éternel retour;
iubito, numai eu şi tu
suntem pe-aceste mări de-azur...

1972

Ce densă este-acestă ceaţă!...

Păcatul este un afront
la armoniile celeste
care, în lumea lor pe creste,
sunt al iubirii tainic front.

Ne-aflăm în luptă permanent
cu slăbiciunile improprii;
păcatu-i şi mai violent
de-adâncul gropii, când te-apropii.

Greşelile prind la picior
tot greul pietrelor de moară,
şi când aripa nu mai zboară,
n-avem acces la viitor.

Infirmii merg târâş, încât
nici viaţa nu mai este viaţă...
Ce densă este-această ceaţă
care ne pune laţu-n gât!

1950

În sfârşit...

Ieri noapte a murit Stalin!
Fraţilor, stiu ce-o să urmeze:
de astăzi, punem punct la chin;
tezele au şi antiteze.

Oamenii pot fi duşi un timp
cu-ameninţări şi ocne vaste,
dar ei sunt dornici de Olimp
şi nu de suliţa din coaste.

Un secol plin pe mâini de sânge,
de cutremurătoare crime,
mulţimea, totuşi, e mulţime
şi rupe lanţul care-o strânge.

Fără avânt, fără altare
şi fără dreptul la Cuvânt,
omu-i un fel de umbră care-
i mânată în mormânt de vânt.

Demult stă-n lanţuri libertatea,
dar lumea n-a uitat de ea,
de acum vremea-i la etatea,
când ia în piept istoria.

Să fie, Doamne, -ntr-un ceas bun!
Dorinţele în noi sunt coapte;
s-a dus cel mai temut nebun,
e timpul să ieşim din noapte!...

Penitenciarul Caransebeş, 1953

La tăiat de stuf în Deltă

În această Peripravă
soarta noastră este gravă,
sclavă plină de năduf
iarna, la tăiat de stuf,
mult amar şi prea mult chin,
sub comenzi numai venin,
cu pistoalele întinse
spre scheletele învinse...

Bate vântul ascuţit,
îi simt lama de cuţit,
viforul este colţos,
colţii ne ajung în os
ca ţepuşele de trestii,
ca privirile de bestii –
tot acest ostil văzduh
ne înţeapă-n trup şi-n duh.

Tăiem stuful cu torpanul,
silnic, facem zilnic planul;
nu mai ştim cât este ceasul,
moartea-i moarte la tot pasul,
orizontu-i ca asfaltul,
crezul nostru-i ca bazaltul;
peste cerul vânăt – scund,
alte ceruri ne ascund,
în sânul altei naturi,
dincolo de-njurături,
unde nimeni nu-i la pândă
cu mai ştim noi ce osândă...

Trestioară, trestioară,
dulce-i viaţa când e-amară
de cu zori şi până-n seară
sub ameninţări şi-ocară!
Legăm stuful strâns în snopi
şi-l cărăm prin bălţi şi gropi
la un mal, sub nişte plopi,
unde ne socoate norma
uniforma, uniforma,
cu ciocan şi secere-
njurături la-ntrecere...

Aurul strâmtatei Delte,
sunt aceste trestii zvelte;
ce frumoase-s unde-i gheaţă!
căci sub gheaţă este viaţă:
izmă verde, peştişori
şi broscuţe în culori
ce văd cum le facem semne
cu uneltele indemne
şi le strică traiul lor
cu al nostru-n lanţuri dor.

Programu-i pe terminat,
intră snopii la legat,
îi cărăm prin bălţi şi gropi
la grămezile de snopi,
sub sălcii pe-un grind uscat;
de-acum e sfârşit de zi
şi:
„Ia pe trei şi ţine-aproape!”
Bacul nostru, de pe ape
ne aşteaptă ca o cuşcă,
vântul suflă, frigul muşcă...

S-a mai dus o zi de chin,
bacul este foarte plin:
patru rânduri suprapuse,
Doamne, patul meu ce sus e!
ultimul, la galerie,
sunt chiar lângă veşnicie,
compun versuri, fac proiecte,
peste vremurile-abjecte,
şi când totu-i uniform
mă închin pe-ascuns şi-adorm...

Periprava, 1961

Satisfacţie

Sunt în plaiul unde anii
m-au ajutat să-mi sui destinul
şi să râd la toţi profanii
care-şi fac din fleacuri, plinul.

Sunt între uimiri şi soare,
între flori şi-azurul sfânt,
unde-s multe sanctuare
la strana cărora eu cânt

iubirea sacră ce-ntreţine
cu simfonii de nai în grai,
sărutul buzelor virgine
ale atâtor guri de rai;

Dragostea uneia de altul
şi-a tuturor de armonie;
ce minunat mai este saltul
din efemer în veşnicie!

Iubirea-n duh, brazii statornici,
din grei, fac munţii şi mai grei,
mai verzi, mai verticali şi dornici
să fim asemenea cu ei!

S-aude buciumul la stână,
s-aude toaca la un schit,
m-aud cântând **iubirea** până
mă voi opri în infinit,

lăsând în urmă înfrăţirea
cu semenii din neamul meu,
căruia bunul Dumnezeu
i-a pus în inimă **iubirea**;

Să ne iubim unii pe alţii,
şi toţi să ţinem la copii!
ei sunt izvorul apei vii
şi-s verzi cum sunt brazii înalţii;

să ne lucrăm cu grijă via,
de rodul ei să avem parte!
Iubirea-i cea mai mare carte
ce ia-n primire **veşnicia**.

2013

Mobilitate

Cum se schimbă-n toţi şi-n toate
viaţa, când căldurile
înverzesc pădurile
şi-orice semen îmi e frate!

Se trezesc livezile,
noaptea este minimă,
dragostea din inimă
arde ca amiezile.

Cine nu este mai tânăr
când revine primăvara?!.
Parcă-avem aripi la umăr,
Paştele sfinţeşte Ţara.

Acuşi încep nunţile,
râd muşcatele-n pervazuri;
sfinte-s toate punţile
ce ne trec peste necazuri!

Ne simţim mai laolaltă –
foi în cărţile deschise;
ca un dor şi ca un vis e
bolta cerului înaltă.

Ce ne-am face fără tine,
primăvară-n haine noi?!.
De-acum creşte pe coline
doar trifoi cu patru foi...

Ţara-n care Proorocul
şi-a-mplinit cuvântul Lui,
este plină de norocul
dorului şi-al visului...

2014

Profeţie

Eu ştiu că va veni o zi
când vom afla că morţii-s vii –
nemuritoare temelii
prin care ce am fost, vom fi.

Se vor scula din gropi comune
şi din morminte fără cruci,
se va petrece o minune-
n ale istoriei răscruci.

Desprinse oase din piroane-
n coloane infinite vor
sui, cu slujbe, în icoane,
şi noi ne vom închina lor.

Cu ei în fapte şi-n simţiri
vom fi mai plini de-nţelepciune,
siguri vom fi că nimeni nu ne
mai depărtează de **martiri**.

Printre mai vechii lumii sfinţi,
prezenţi demult în sanctuare,
îi vom înscrie-n calendare
lângă ai noştri Sfinţi Părinţi.

1988

Emoţiile iau avânt

Mijloc de Cireşar, amiază,
minunea este grea de preţ,
mă-ndepărtez, fără dispreţ,
de omul care nu visează.

Atârnă-n pomi bijuterii,
ochii-s de prunc, cerul adânc,
laud natura şi mănânc
cireşe brune şi-aurii.

Emoţiile iau avânt,
în circumstanţele acestea,
e o realitate vestea,
că raiul e şi pe pământ.

N-avem nevoie de tristeţe,
n-avem nevoie de orgolii,
acestea sunt viruşii bolii
ce dă iama prin tinereţe.

Tu scapără de piept amnarul
şi vezi ce de-a scântei s-adună,
care te suie şi la lună
pe Scara Sfântului Scăraru...

1987

Repere

Vis şi dor,
viitor –
izvor de viaţă,
mai altcum;
ce frumos când pleci în viaţă
cu un om vesel la drum!

Spaţii calde,
evidente
sentimente transparente
ca şi ziua dând să scalde
gândurile inocente.

Aşteptatul, ce sublim e!
Dacă nu te-opreşti la rime...

Bine-ar fi, dacă-ntr-o zi,
ele ar adeveri,
că în versurile mele
sunt şi sateliţi şi stele...

2013

Era o lume ca-n poveşti

Te simţi copilul care-ai fost
când soarele juca măiestre
visuri cu aripi dintr-o zestre
care-a dat vieţii tale rost.

Luai în braţe-adâncul zării
cu toată strălucirea lui,
găseai răspunsuri întrebării
la ce e-n raiul tău şi nu-i?!.

Te-aud, consfătuind discret,
cu fiecare plantă-n parte,
pe vremea când gândeai o carte
scrisă-n limbajul lor secret.

Sărutai florilor culoarea,
parfumul te uimea şi forma,
spre seară, urmăreai cum zarea
îşi schimbă-n ceruri uniforma.

Numărai astrele ce-ntr-una
aprindeau candele şi sfeşnice
şi-atâtea candelabre veşnice
pe bolta cerului, când luna
scotea, din sutienul ierbii,
sânul de aur, la vedere
iar umbrele îşi jucau cerbii
printre speranţe şi mistere...

Era o lume ca-n poveşti
numai emoţii, jocuri, cântec
şi, ca-ntr-un incifrat descântec,
mă-ntreb: copile, unde eşti?...

2014

Magnetism

M-atrag muşcatele din glastre,
iubirea din nectarul lor,
m-atrage sensu-oricărui zbor
prin cerul sufletelor noastre.

Aici întotdeauna clipele
sunt alchimiile uimirii,
când sfânta lege a iubirii
ne dăruie aripile

Pe ele-ntârzie-acum timpul
şi tot ce-a fost frumos, prezent e
în care-atâtea sentimente
fac dragoste ca în Olimpul

Eladei de odinioară;
spre ea dorinţele se-ntreaptă,
emoţia, reflexiv, coboară
pe albul foilor ce-aşteaptă...

2014

Am devenit foarte precaut

Surprind în mine un alt soare
ce-mi dă puterea ca să văd
acest neasemuit prăpăd
ce culcă pomii din picioare.

Le dă înfăţişări scălâmbe,
de-ai crede că chiar ei le vor,
cum este coada la topor
sau sapele... Sunt vremuri strâmbe.

Am devenit foarte precaut
ocolesc umbrele, urechile
chiar ochii şi mă iau cu vechile
hrisoave ce prin pod le caut.

Bat vânturi fără îndurare,
oamenii parcă sunt unelte
ce taie pomi cu trupuri zvelte,
stârnind teroare şi oroare.

Chiar nu mai ştii pe unde treci,
pe unde pleci, pe unde vii,
e-o vreme fără poezii!
Sunt vremuri fără de poteci!...

1973

Condiţie

Am fi mai sprinteni, mai bogaţi
dacă n-am purta măşti pe suflet,
am fi mai altfel şi la umblet
dacă ne-am ajuta ca fraţi.

Singur, nu chiar întotdeauna,
învingi orice obstacole;
cu stelele în preajmă, luna
mai plină-i de miracole.

Mai luminos este traseul
când merg alături, ea şi el;
pe pantă, mai uşor e greul
când nu eşti, totuşi, singurel.

De preţ este-acest **împreună**
la bine, dar şi la nevoi,
chiar dacă fulgeră şi tună,
eu trebuie să fie **noi**!

Şi viaţa ne va fi mai viaţă,
vom fi şi binecuvântaţi,
jucând cu cărţile pe faţă,
ca-ntre surori, ca între fraţi...

2013

Iubirea nu stă în cuvinte

Lumina ce mă înconjoară
pleacă din mine şi-mi croieşte
drum spre ce-a fost odinioară,
când se trăia mai creştineşte.

Se culca omul mai devreme
şi se scula în zori de zi
cu temele făcute şi
n-avea de cine a se teme.

Pe vremuri, oamenii-mpreună
se bucurau şi se-ntristau,
ştiau de azi ce treabă au
a doua zi, pe vreme bună.

Daco-romanii iubeau glia,
se ajutau unii cu alţii,
creşteau cum cresc brazii înalţii
în inimă cu veşnicia.

Iubirea nu stătea-n cuvinte
ci în botezuri şi în nunţi;
erau şi codri, dar şi munţi,
ce le dădeau învăţăminte...

2013

Chronos

Timpu-ncuie şi descuie
lacăte, inimi şi uşi,
rar poartă pe mâini mănuşi,
merge şi desculţi pe cuie.

Oameni buni, cine se teme
de idei şi umbra lui
moare, sigur, mai devreme-
n inimă cu-al fricii cui.

Sunt vremi bune, dar şi sparte
sunt şi soarte dar şi sorţi,
unii inşi se tem de moarte,
alţi semeni se tem de morţi.

Sunt flămânzi cerşind la porţi,
dorm în cavouri pustii,
nu se tem nicicum de morţi,
se-ngrozesc doar de cei vii.

Dacă viaţa o transpunem
din dorinţe-n împliniri,
timpul, oricum, îl supunem
din zboruri în amintiri...

.

2014

La Armindeni

Pământul nu este rotund,
cum nu e, dealtfel, nicio stea,
rotundă-i numai dragostea,
iubirea în care mă afund.

Trăiesc o mare bucurie
când văd livezile în floare;
cine iubeşte nu mai moare,
iubirea şi din morţi te-nvie.

S-aude o întrecere-
ntre mierlele ce mă răsfaţă
şi toate-mi fac o trecere
spre sfânta dragoste de viaţă.

Merg pe sub flori şi printre flori,
o lume-ntreagă de minuni
pe care-n suflet de-o aduni,
în veci de veci n-ai să mai mori!

2015

Era vremea când...

Tinereţe, tinereţe,
cum te duci şi-n dus alungi
visurile-al căror preţ e
aripile lor prea lungi!

E frumos să crezi că duzii
fac şi zmeură şi mere
şi te umplu de putere,
cum te umpli de iluzii...

Nu făceai bilanţ la anii
care se rostogoleau
pe a vieţii pantă sau
se duceau, ca-n piaţă, banii...

Tinereţe-n dor şi blugi,
cu-ochii după sâni rotunzi,
timpu-n care te afunzi
n-ai de el cum să mai fugi.

Dacă apele-s aproape
Tulburi, valurile cresc;
Doamne, cât e de firesc
dragostea pe-un mal să scape!...

Să ajung cu ea pe piscuri,
cum doreşte fiecare,
dincolo de-orice hotare,
dincolo de orice riscuri,

sau din mers, să iau din plai
azi o floare, mâine alta,
fără să îmi ştirbesc dalta-
n stânca scării înspre rai...

Tinereţe, ce isteţe
sunt suişurile tale!
Don Quijote-oprit din cale,
ne dă câteva poveţe...

Este-o vârstă ce-şi împarte
binele prea repede,
iar a timpului grea lespede
o apropie de moarte

Lecţie cu-n adânc sens,
maximă ce-ngândură
şi ne-ndoaie ca pe-o scândură
peste-al vieţii hău imens...

Don Quijote este-o cheie,
pom cu rodurile coapte
să ne lumineze-n noapte
spre aceeaşi Dulcinee –

simbolul vieţii care
ne porneşte, ne şi-ntoarce,
amintirea care toarce
dragostea nemuritoare.

2015

Retrospectivă

În sfârşit,
după nouă ani am ieşit
la marginea pădurii;
credeam că jivinele urii
nu-mi mai iau urma
şi scutul;
împrejur turma
umbrelor îmi făceau mai
de temut necunoscutul;

Vai!
Se ţineau de mine, scai,
îmi tăiau calea,
veneau din părţi
făpturi în forme
diforme
ca jalea
ce-mi juca destinul la cărţi...

Arsurile
îmi smulseseră-armurile
cu toate insemnele de cavaler;
incertitudinea-mi zvâcnea în tâmple;
nu mai rămăsese decât o poiană de cer
şi rugăciunile;
minunile
aveau mai târziu să se-ntâmple...

Căutam, totuşi, un vad
spre ce urma să mai fie;
ieşisem înspăimântat
şi schilod dintr-un iad,
într-o altă puşcărie
cât o România
cu nume schimbat.

Oamenii vorbeau în şoapte,
se fereau unii de alţii,
alergau după-ale gurii,
ca-ntr-o-nfometată noapte,
în care legile naturii
tremurau ca plopii-nalţii
sub tăişurile securii.

Şi totuşi eram afară
într-o ţară
străină
şi de lumină;
întrebările,
încrucişate,
căutau zările
imaculate;
nişte păcate
cădeau ciocârlii împuşcate...

Cu gândul la veşnicie,
am intrat într-o imensă câmpie
cu apa-n adânc şi sălcie,
dar la suprafaţă,
dorul de viaţă
şi mii de ciocârlii
umpleau cerul
de iiii!
şi de vrăjitorii...

Numai ele
m-au trecut peste-acele
clipe grele,
dar şi nişte iele
care, în zări, jucau zvelte şi goale,
trăiri primordiale,
stări ideale
ale căror taine
nu se-mpiedică de haine
şi de plictis...

Pe-acest portativ m-am apucat de scris
microsimfonii bărăgane,
intenţii superumane,
exilul nu mai era exil,
poetul devenise copil,
proza păzea lampa cu fitil
care-mi fierbea ciorba de legume;
îmi făurisem anume
o altă lume
în care, omul ieşit din materie
nu se sperie de glume, de ciume
de violenţe şi penitenţe;
trăiam pe nişte meridiane
bărăgane
zări diafane
pline de-acele
iele
şi de ciocârlii...

Cititorule, ştii
că pe Don Quijote,
îl aşteptau şi alte Golgote?...

1986

Expresionism

Vieţuim cu fel de fel
de improprietăţi bizare,
gânduri bastarde şi-un nivel
de sentimente oarecare...

Azi suntem una, mâine alta,
cameleonici prea mereu,
foim ca râmele în balta
crescută-n propriul nostru eu.

Ne stânjeneşte, oarecum,
lumina, şi-alergăm spre noapte,
şi nu ne mai întrebăm cum
de-n pomi sunt fructele necoapte.

Ne-obişnuim cu-alunecările,
cu ceea ce ne-ntunecă,
şi nimenea nu spune că
a rătăcit cărările...

Mergem spre unde, pe-acest drum
cu podurile rupte toate?...
ne încălzim cu-acest acum –
şoim cu aripi improvizate.

Cădem în noi ca-ntr-un destin
plini de-amnezii şi de confuzii;
orgoliile nasc iluzii,
şi sufletu-i tot mai străin.

La orice mică adiere
sunăm din ce-am rămas, din oase;
cosim prin semeni, cu lungi coase,
călite-n egoism şi-n fiere.

Ca-n Goya, Bosch sau, ca-n Van Gogh,
ţipăm de-atâtea-n noi dezastre,
ne punem sufletul zălog
la toate-abisurile noastre.

2015

Rugăciunea copilului

Îngerul meu păzitor
e cel mai aproape Sfânt,
că mă umple de avânt
şi-mi dă aripi ca să zbor.

Este-alături orişicând,
deşi mai greşesc, în faptă
şi în gând, căci nu e coaptă
via-n fiecare rând.

El mi-e tată, mi-e şi mamă,
nu mă lasă niciodată
şi cu el, de bună-seamă,
viaţa este minunată.

Că-i târziu sau prea devreme,
gândurile sunt ecouri,
care se trudesc să cheme
lumea dincolo de nouri.

Ca să poţi vedea mai clar
cerurile prinse-n astre,
e ca visurile noastre,
să nu aibă-n veci hotar!

1945

Între liceu şi universitate

Ce-aprinse sunt zările-n mai
şi florile când se deschid
în tine, suflete, avid
să ai ceea ce încă n-ai!

Între liceu şi universitate
se umple timpul de miracole,
se dau în lături orice-obstacole
să intre dragostea cu visurile toate...

Pe drumuri lungi şi neumblate,
emoţiile, idealurile
înfruntă toate valurile
spre malurile-oricât de-ndepărtate...

Culmile munţilor sunt piscurile
unde stăpâni sunt doar condorii
aici, numai aici trăim pasional fiorii
cu care-nvingem toate riscurile...

E timpul perspectivelor nenumărate,
proiectelor nu prea conforme;
e timpul marilor reforme
de dor şi de voinţă stimulate.

Distilării, cristalizări
spre un posibil ideal,
şi chiar dacă mai eşti pe val,
să ştii că tu eşti ctitor al
unui liman fără egal.

1947

Iubito,

Ce frumoase-s amintirile imaculate!
Ce e frumos nu se poate uita,
de exemplu, imaginea ta
dintre liceu şi facultate...

Uneori,
mă întreb cum se poate
de dragostea în cale ne scoate
atâtea ceruri fără nori,
atătea câmpuri numai flori?!...

Mâncăm şi dormim pe-apucate,
nu cunoaştem, în proiecte, dat înapoi,
rezolvăm problemele toate,
suntem tineri, şi-n loc de **eu** spunem **noi**;

facem schiţe, geometrizări, şi-apoi
vedem că toate ies
la drumul larg, mai ales
dacă nu-s vânturi, îngheţuri sau interminabile ploi.

10 mai 1948

La Costineşti

Pe plajă studentele nu se sfiesc
să umble îmbrăcate foarte lejer,
pe ici pe colo câte-un petic de cer
şi un comportament foarte firesc!

Misterul nu mai este mister,
convorbirile sunt consistente,
sentimentele sunt evidente,
ideile ajung, undeva, în eter...

Sunt clipele mele minunate,
în centru cu imaginea ta
din universitate...
Cine-o poate uita?

Eşti o Loreley, pe-un Ceahlău carpatin,
eşti împlinirea unei aşteptări, sau
o-ntruchipare pe plaja unde ochii tăi m-au
umplut de al dragostei dulce suspin...

1982

Întrebări şi răspunsuri

Scânteia, ce aprinde focul
discordiei în orice parte,
spurcă liniştea şi locul
şi ne-apropie de moarte.

Unde-i echilibrul minţii?
De ce unii stau în cuşcă?
De ce alţii şi-ascut dinţii
şi, când nu te-aştepţi, te muşcă?

Ura-i golul cel mai mare,
şi orgoliul o-ntreţine
cu toxine să dezbine
orice bine, orice stare...

2015

Vacanţă, concedii...

Când vara e la jumătate,
fierbinţi sunt căldurile ei;
unii pleacă în sate sau rămân în cetate,
litoralul e plin de femei.

Este-o mişcare precum e
căldura zilei de vară;
mulţi tineri pleacă în lume,
puţini mai rămân în ţară...

Destinul ne-ndreaptă pasul,
sau îl strâmbă cum n-am presimţit:
pe un ţărm, un poet şi-ascultă cum glasul
se multiplică în infinit...

1992

Şansa

Acesta-i unicul noroc:
dragostea când e învingătoare
şi, în adâncuri, al ei foc
nu-l poate stinge nici o mare.

Iubiţii simt că dau să zboare
una spre altul şi invers
şi, că întregul univers,
li se aşterne la picioare.

Eu parcă aş fi tras pe sfoară
de-aceste clipe care trec
cu dragostea care măsoară
oceanul-n care mă înec...

Îmi fac reproşuri că nu am
avut curajul ca să-i spun
că-s copt ca mărul de pe ram
şi sunt îndrăgostit, nebun!

Vârsta, desigur e-un obstacol
ce-mi taie calea ca s-ajung,
să mă destăinui îndelung,
şi să fac loc unui miracol...

Să opresc timpu-n loc şi, poate,
ajunge lângă anii mei;
cine din paradox mă scoate
şi mă apropie de-ai ei?...

De-ar fi să fie o minune,
ca să dau anii înapoi
şi-abia atunci i-aş putea spune,
că-n lume suntem amândoi!

Oriunde plec, ajung cu ea,
o simt de peste tot cum vine
ca să rămână lângă mine;
dar iar sărut pe nimenea.

O, nopţi mai albe decât alba
petală-a ghiocelului,
când zorile mi-arată salba
îmi întind braţele, ea nu-i...

Speranţele nu vor să-mi lase
şi mie partea lor de cer;
şi iar mă văd prozonier
la o studentă-n anul şase...

2000

Dar mai ales

Ploi
peste noi,
ca-n ziua de-apoi;
se rup norii,
s-a rupt stăvilarul morii,
apele nu mai au nici o oprelişte;
oamenii au decimat pădurile,
satele-au rămas de izbelişte,
şi-acum viiturile
sapă în spaţii
cu inundaţii...

Carpaţii,
cu minunatele satele de deal şi de munte,
o iau la vale;
nimeni nu le stă în cale,
nimic nu poate să le înfrunte...
Peste tot patimi
şi lacrimi...
dar mai ales, patimi...

Cad în valuri
maluri
cu poduri,
gospodării,
bătrâni şi copii...
Văzduhul geme
de-atâtea blesteme
dar mai ales, de-atâtea blestemăţii!...

2014

În spital (accident de maşină!)

A trecut o noapte,
a trecut o zi,
speranţele-s apte,
ca verbul **a fi**

Mă gândesc la cărţile
ce le-aş putea scrie,
dar din toate părţile:
aud: „Cine ştie”...

Starea nu-i uşoară,
ţărmul e departe
şi zilele zboară,
durerea mă-mparte.

Întrebări, speranţe...
fără de suport;
câte doleanţe
nu ies la raport?!.

Clipele sunt **luuungi**,
nopţile şi mai,
durere, ce ai
de mă tot împungi?...

1987

Prima iubire

Prima dragoste m-a-nvins!
şi, nu-i cunosc tainele;
focul ei cu foc m-a-ncins
de mi-aprinde hainele.

Uneori rămân aşa,
interogativ la toate;
câte dragostea îmi scoate-
n cale cu iubirea ta.

Dau în gură pe-apucate,
dorm trei ceasuri şi socot
că am sursa ca să pot
să fac şi ce nu se poate.

Neştiute energii
sunt ca o cascadă-n mine
încât, uneori, îmi vine,
să urc munţi, să tai câmpii,

Să joc luna ca pe-o minge
şi cu Jiul să mă-ncing,
focul dragostei să-l sting,
dacă se mai poate stinge...

În refugiu, la Târgu Jiu, 1944

Segment penitenciar

Suntem câte un număr fiecare,
şi ale vântului vergi lungi
lasă pe viaţa noastră dungi
de ofuri şi de disperare.

Năduf şi-al libertăţii jind,
Vremile sunt ca blestemate,
cărăm snopi lungi de jale-n spate
la mari distanţe, pe un grind.

De nicăieri nici o speranţă,
şi nici o veste de niciunde,
frigul iernii ne pătrunde
prin boarfele făcute zdreanţă.

Încrucişate-njurături
cu-ameninţările roşcate
şi ciorbele de murături
cu oasele de cal, spurcate.

Cu torpanul şi, în grabă,
călcând ţepuşele de stuf,
cărăm snopii de năduf
acestei vieţi ajunsă roabă.

Periprava, 1961

Consfătuire

Trec anii... anii cum mai trec!
şi parcă cineva anume
mă scoate din această lume-
nainte de-a dori să plec.

Un alt an este spre sfârşit,
aniversarea este-o zi
care îmi spune că **a fi**
este stăpân pe infinit.

Ar trebui să fac şi pasul,
la care uneori gândesc,
ar trebui să ascult glasul
care e încă tineresc.

Şi dacă tu m-ai întreba
ce-aş face eu în locul tău,
chiar dac-ai să mă iei de rău,
ţi-aş spune, şi riscând, aşa:

Un lucru cugetat intens
e tocmai ce dorim să fie,
dându-i vieţii noastre sens,
ne împlinim o datorie.

Sunt laude şi nu insulte
când ne lucrăm cu grijă via;
ignorând forţele oculte,
să cultivăm **prietenia**.

2012

Studenţie

Un timp mai plin şi nu-i puţin
când în destin lucrează dalta;
ce minunată este-nalta
boltă a cerului senin!

Şi ne-am simţit aşa de parcă
eram noi singuri în cetate
cu fetele-n aceeaşi barcă,
umblând pe ape neumblate:

În amfiteatre, cinema-uri
cofetării, grădini de vară,
biblioteci şi pe coclauri,
uitând de relele din ţară.

Toate colegele credeau
că am venit de la armată,
nu bănuiau că este-un **sau**
care-ar uimi pe orice fată.

Aşa încep destăinuirea
unor trăiri cu totu-aparte,
ştiam că m-a învins iubirea
cu focul dragostei de carte.

De dimineaţă până-n noapte,
cu ea în suflet şi în trup,
simţeam că de plictis mă rup,
cum ramura cu fructe coapte.

În orice zi, ştiam mai multe,
puteam şi-n bezne să disting
traseul unor forţe-oculte
şi eram gata să le-nving.

Cât de adânc e neştiutul
şi cum te-apasă sub călcâi
dacă întâi faci loc la lutul
ce nu este de raftu-ntâi.

Materia să stea cu glodul
ei până spiritu-n conjuncţii
nemuritoare ne dă codul
cristalizării ei în funcţii.

Aveam un fel de-aripi la şolduri,
îmi făceam loc în tot ce este
în nepătrunsele imbolduri –
piloni la tainica-mi poveste.

Îmi lucram conştiincios via,
eram cu cerul la un loc
şi dintre toate, veşnicia
ştiam că-mi va purta noroc.

1965

Epistolă

Urc, spre-un tainic început,
trepte vesele şi stranii,
cu aceste spovedanii
despre anii ce-au trecut.

Ce frumos s-au aşternut
din inimă în cuvinte!
Ca un monument, în minte-
i ziua când te-am cunoscut.

Tu îmi arătai vederi
dintr-o lume, mai aparte;
eu visam să scriu o carte
despre viitor şi ieri.

Ce emoţii mi-au cuprins
pieptul şi proiectele,
că toate defectele
ardeau într-un foc încins!

Simţeam, cum îmi cresc la umăr
tot mai vii aripile,
gândurile n-aveau număr,
cum n-aveau ispitele.

Doamne, clipele acele,
deşi sunt tot mai în urmă,
focul lor încă mai scurmă
cerul visurilor mele

Câte energii nu fac
idealurile-ascunse!
Scrisul meu, cât de pătruns e
de-acel început de veac!

Ce face să-mi fugă teama
de ce am şi n-am greşit;
de-acum ştiu că-n infinit
am cu ce să-mi plătesc vama:

Simfonie şi pian,
energie ce nu seacă
şi mă trece câte-oleacă
dintr-un an într-un alt an...

2012

Accident vascular cerebral

Duminică 02.01.2011

Mergeam în ideal
şi n-am văzut
că-aproape de mal,
şi pe dedesubt,
podul perfid e rupt,
abrupt;

Ceasul Bobotezii
arăta ora amiezii;
destinul, amarul,
dăduse cu zarul:

Viaţa-şi îndoia compasul,
uimit,
am simţit
cum mâna şi pasul
se duc în infinit...

Împrejur,
totu-mi părea obscur:
cerul sur,
văzul fără contur,
auzul impur,
destinul dur...

Vrerea nu mai avea puterea,
din ascultare...
Stingher,
pe mare,
m-am sprijinit de Cer,
de Cerul din mine;
printre ruine
auzeam, repetat,
glasul mov
al lui **Iov**:

„Domnul a dat.....
fie numele Domnului binecuvântat!”

Ce gust amar
a avut acest coşmar!..
dar, noaptea s-a dus cu furtunile,
cu lunile,
cu norii...

Când au revenit zorii,
scrisul
şi mersul,
întregul pământ
s-a făcut: Paradisul,
în care-am început să cânt
Universul, Iubirea
şi Paştele Sfânt!...

20 martie 2011

Observ

Omul, şi-un dinte dacă-l doare,
nu mai este în apele lui;
gândul, că ceva îi moare,
îl înţeapă ca un cui.

Devine tot mai nervos,
nimic nu mai are gust,
rău-i umblă şi prin os,
patul i se pare-ngust.

Nimeni nu-i mai stă în cale,
pare de invidii ros,
toate sunt cu susu-n jos,
clipele sunt infernale;

Sfaturile-l stânjenesc,
răul lui îi ia avântul,
valurile vieţii cresc
şi îneacă tot pământul.

Crede că-i sfârşitul lumii
şi pe lume-i este ciudă,
că-i parşivă şi zăludă
cu nervi de culoarea humii:

Medicii, doar ei au cheia,
să-i monteze un alt dinte,
să aprindă-n el scânteia
de a fi ca înainte...

Martie 2011

Primăvară

Mugurii de-acum sparg gheaţa
şi îşi scot faţa afară;
minunată este viaţa,
când o urci fără de scară.

Tinereţea încercată
e ca dragostea dintâi;
strânge-n braţe lumea toată,
cu planeta sub călcâi.

Toate zilele sunt pline
de-o miraculoasă stare;
hai, **iubito**, la plimbare,
de-acum, primăvara vine!

Cum aş vrea ca fiecare
să se simtă cum mă simt;
fermoare de argint
florile deschid la soare.

Entuziasmat, las cartea
şi mă rog lui Dumnezeu,
să nu-mi potolească partea
focului din visul meu...

2012

Fericire cu temei

O domnişoară
duce-n braţe o comoară
de copil;
este-un soare de april,
e mijloc de primăvară;
ce frumos e-acest copil!
Ce frumoasă domnişoară!

Duce-n braţe viitorul,
sporul anilor cu rost,
traiul nu mai e anost
când a făcut rod ogorul.

De-acum viaţa are-un sens,
este ca eternitatea;
s-a-necat singurătatea,
timpul este nult mai dens.

Dragostea-i pe faţa lor,
un izvor de voie bună;
ce frumos e-acest odor
cu mămica împreună!

Fericiţi, de bună seamă,
sunt doar ei pe-această stea!
Cât de fericită-i ea,
Când se ştie de-acum **mamă**!

Astăzi, află de-al ei nume
şi de ce trudeşte zilnic;
traiul nu mai este silnic,
nici nu-i singură în lume.

Ochii lui şi ochii ei
strălucesc precum iubirea;
cât de plină e zidirea
fericirii cu temei!

Cât este de minunată
viaţa lor şi-a tuturor!
Fie binecuvântată
apa vie din izvor!

Un exemplu şi-o tărie
când şi vârsta-i la răscruce;
e ştiut că-n veşnicie,
singur, nimeni nu se duce!

În înţelepciune scurmă
un poet un gând ce creşte:
fiecare doar trăieşte
prin ceea ce lasă-n urmă.

Este-un soare de april,
o **frumoasă domnişoară**
duce-n braţe o comoară:
este primul ei copil.

2014

Ecouri existenţiale

A fost un paradis odată,
îl regretăm amarnic, şi
ne temem toţi că niciodată
unde am fost, nu vom mai fi.

Au trecut epoci, trecut ere
şi ne-am deprins cu-acest exil;
aş vrea din nou să fiu copil,
să vieţuiesc printre mistere...

Vrem iarăşi să trăim lumina
din raiul în care am fost
când viaţa înflorea grădina
de-un neînţeles pe atunci rost.

Alunecaţi din inocenţă,
căzuţi ca mărul din copac,
ducem cu noi în permanenţă
o nostalgie fără leac.

Oricâte am avea în viaţă
ne satisfac, pentru moment;
în inimă există-o ceaţă
ce-ntunecă orice prezent

Trăim nişte improvizaţii,
iluziile ne înşeală,
suntem mereu cu geanta goală
şi cu anemice relaţii.

Lăsăm să crească-n noi ciulinii,
ne adăpăm cu apă chioară
şi râdem că-n grădină crinii,
sub brumă, şi ei or să moară...

Totuşi, nu ştim ce ne îndeamnă
de ne trezim mereu pe gânduri...
bat vânturi de sfârşit de toamnă,
cad de la gard primele scânduri.

Ne învârtim mai mult prin bezne-
le păcatului de-odinioară,
mergem prin glodul pân' la glezne,
ispitele ne trag pe sfoară.

Se umple valea de petale,
de frunze sub cuţitul brumii,
şi noi oftăm sub ale sale
tăişuri din tristeţea lumii.

Se îndesesc în văzduh norii,
este o vreme de sminteală,
pe deasupra trec cocorii,
spre-o altă viaţă, mai reală.

Contrastele nu sunt poveşti,
somnul şi el este-o chemare;
copile, pe unde mai eşti?
Sunt obosit! Plec la culcare...

2014

Pe Vârful cu Dor

În zori,
sub roua cristalină,
multe flori
cântă-n surdină
simfonia unor nevăzute viori...

Vibrări,
spre liniştea,
din pajiştea
plină de culori şi forme
conforme
unor pangeometrii
din surâsul atâtor copii...

Mistere,
în stare,
de transferare
a inimii în alte sfere.

Domnia liniştii,
a unui alt trai,
într-un grai
cu florile pajiştii...

2013

Cât de aproape sunt de cer!..

E vară, sunt în plai şi iată
rugile mele m-au adus
tot mai aproape de Iisus,
de Sfântul Duh, de-al lumii **Tată**!

Rămân în urmă toţi ciulinii,
din iadul prin care am fost,
am scos de mult din suflet spinii,
elogiind al vieţii rost.

Am tras la mal cumpăna sorţii
din colţii haitelor flămânde,
în ţara plină de osânde
şi pânde, ca-n blestemul morţii.

Acum, poiana de sub cer
îmi dă puterea ca să sper,
că printr-un trai mai auster,
pot înţelege-orice mister...

Mi-e plină-arípa de zefirii
acestor cireşare spaţii,
unde stăpâni sunt cruciaţii
neprihănirii şi-ai iubirii.

Plutesc pe vârfuri de păduri,
ca şi pe când copil eram
şi îmi băteau cu raze-n geam
minunile **Sfintei Scripturi**;

ardeam să le cuprind pe toate-
ntre crude aripile mele,
nu mă-ntrebam de omul, poate
s-ajungă printre şi pe stele...

Ieşeam pe creste, -ncercam zboruri
numai de duhul meu ştiute;
descopeream în visuri, doruri
şi-atâtea lucruri nevăzute...

.....

Ce sfântă este dragostea
când îşi oferă-al ei izvor
spre toată lumea, care vrea
s-ajungă pe-acest Vârf cu Dor!

2013

Spiritualizare

Învingând defectele,
scăpăm de mizeria,
prinsă de materia
ce-o au obiectele.

Distilăm esenţele
ce anume le
dau numele,
făcând diferenţele.

Comprimăm timp,
Cu cât mai repede
aşezăm o lespede
la intrarea-n Olimp.

Străbatem ierni
cu altă-aritmetică,
nimic nu ne-mpiedică
să fim eterni.

În ziua a şaptea,
să ne odihnim
dacă ştim
că am învins noaptea!

2014

Cuprins

Golgota Preacuviosului Iustin Pârvu.....7

Aurel State : gânduri ultime 12

Liceul e pe terminate 15

Ascult în noapte liturghii 18

În temniţă 20

La tăiat de stuf.....24

Întoarcerea de la stuf.....25

Pe şantier de construcţii.....26

Tot pe şantier, în 1964 28

Lângă cer 30

Epistolă.....31

Pe litoral.....33

La Sfinţii Arhangheli.....36

Homo autonomus – pamflet.....38

Colind Cristinei.....42

Contraste.....44

Reflexii autumnale.....46

Politicianul – pamflet.....48

Nostalgia Paradisului.....49

Posibilitate.....50

Elogii.....51

De neînţeles.....53

În staţie.....54

Unei studente la stomatologie.....55

E-un farmec, e-o vrăjitorie.....56

Iată şi un colţ de rai.....57

Chiar dacă nu ne convine.....59

Pe plajă.....61

Eternitate.....63

Oana.....64

1 martie 2015.....67

Vară în prelungire.....69

Iată, beau din apa vie.....70

De pe vârfuri de cuţite.....72

Peste ani.....74

Semne solemne.....75

Emoţie.....76

La Înălţare.....77

Misterul ce mă-ndeamnă să scriu.....80

Iubirea e un foc intens.....81

Nu-ţi uit zâmbetul.....83

Amin!.....89

Copiii mei.....95

Miracole.....99

Omul secularizat.....100

Vocative interogative.....102

Constatare.....103

Săptămâna Mare.....104

Găseşte-i vieţii tale un rost.....105

Dragostea.....107

Funestă privelişte.....109

Autonomul.....110

Studenţi la cursuri în 1965.....111

Camera de luat vederi – pamflet.....113

Îndură omul cât îndură.....115

Cu camera cinematografică.....117

Şi noaptea e atât de adâncă!.....119

Diacronie.....121

De neînţeles.....123

Talciocarul – pamflet.....125

Sfat.....127

Feerie.....129

Realitate paulesciană.....131

Fericirea e pe-aproape.....133

Proiecte.....134

Armonie.....136

Ce densă este-acestă ceaţă!.....138

În sfârşit.....139
La tăiat de stuf în Deltă.....141
Satisfacţie.....145
Mobilitate.....147
Profeţie.....149
Emoţiile iau avânt.....150
Repere.....151
Era o lume ca-n poveşti.....152
Magnetism.....154
Am devenit foarte precaut.....155
Condiţie.....156
Iubirea nu stă în cuvinte.....157
Chronos.....158
La Armindeni.....159
Era vremea când.....160
Retrospectivă.....163
Expresionism.....168

Rugăciunea copilului.....170

Între liceu şi universitate.....171

Iubito.....173

La Costineşti.....174

Întrebări şi răspunsuri.....175

Vacanţă, concedii.....176

Şansa.....177

Dar mai ales.....179

În spital (accident de maşină!).....181

Prima iubire.....182

Segment penitenciar.....183

Consfătuire.....184

Studenţie.....186

Epistolă.....189

Accident vascular cerebral.....191

Observ.....194

Primăvară.....196

Fericire cu temei.....197

Ecouri existenţiale.....200

Pe Vârful cu Dor.....203

Cât de aproape sunt de cer!.....204

Spiritualizare.....206